

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 863

DE KIT VAN WONG LI.

20 cent

Howard moest op een stoel gaan staan om zijn oog ter hoogte van het kijkgat te kunnen brengen.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

De Kit van Wong Li

HOOFDSTUK I.

DE LACHENDE MAN.

Op den hoek van Pine Apple Street en Liberty Street, op een honderd tal schreden van het drukke spoorwegstation en in het hartje van zuidelijk Brooklyn ligt de opiumkit van mijnheer Wong Li, maar alleen als zoodanig bekend bij de ingewijden, want naar het uiterlijk vertoont het huis van dezen zoon van het Hemelsche Rijk zich slechts als een eerzaam koffiehuis, hoofdzakelijk bestemd voor landgenooten, die daar ook hun geliefkoosde, wonderlijke kostjes kunnen krijgen, welke men vruchteloos zou vragen zelfs in het bestvoorzene, Westersche hotel.

Niet zonder walging verhaalden de buurtgenooten, dat Wong Li er een geregelde hondenslachterij op nahield, om steeds te kunnen voldoen aan de behoeften van zijn Chineesche clientèle.

Er waren verder nog een viertal logeerkamertjes, ook bestemd voor landgenooten, die hun eischen niet al te hoog stelden, en genoeg namen met een Chineesch bed — dat wil zeggen niet veel meer dan een plank en een houten blok, om het hoofd op te leggen.

En volgens de opvattingen van een Westerschen beschouwer zag mijnheer Wong Li er al even eenvoudig, degelijk en eerbiedwaardig

uit als zijn nederig koffiehuis.

Des zomers ging hij nooit anders gekleed dan in de zeer wijde broek en het korte, zijden buis, dat zijn vader, zijn grootvader en diens grootvader weer steeds in China gedragen hadden, en alleen in het hartje van den winter trok hij daar een pels over aan, gevoerd met schapenwol. Maar winter of zomer — altijd droeg hij een scheefstaand kalotje van zwarte zijde, dat hem werkelijk het uiterlijk gaf van een goedhartigen geestelijke, met zijn dik gezicht, zijn breede wangen, de kleine, tintelende oogjes, en den eeuwigen glimlach om zijn dunne lippen.

Intusschen waren er lieden, die mijnheer Wong Li zeer goed kenden, en die wel eens gezegd moesten hebben, dat men een noodlottige vergissing zou kunnen begaan, door wat al te vast te bouwen op dit goedaardig uiterlijk....

Hoe dit dan ook moge zijn, de eigenaar van het koffiehuis ging bedaard zijns weegs, gaf niemand aanstoot, verkocht zijn koffie, zijn thee, zijn hondencarbonades en zijn haaievinnetjes aan de gegadigden, zorgde dat hij buiten de handen van de politie bleef, en stond of zat op mooie dagen dikwijls naast de lage, smalle

deur van zijn zeer oud vuurrood geschilderd huis, met een paar Chineesche letterteekens er boven, wreef zich de handen, en keek zeer tevreden naar het drukke gewoel een eind verder bij het station van den bovengrondschen spoorweg.

Des avonds kwamen er menigmaal varenslieden in zijn huis, voor het meerendeel Chineezen, die een partijtje kaart kwamen spelen, koffie dronken, over koetjes en kalfjes spraken, soms plotseling hevige ruzie kregen, zonder dat iemand — tenzij hij zelf een Chinees was — van te voren iets had kunnen merken, en dan schoot de vlugste of de handigste een of twee van zijn landgenooten overhoop met zijn kleine browning.

Dat verhalen wij hier nu, omdat wij het toevallig zoo heel zeker weten — maar de politie wist er niets van, en dat is ook niet zoo verwonderlijk, want er kraaide nooit een haan naar zulke voorvallen. Chineezen zijn nooit erg mededeelzaam, en zeker niet op het gebied van onderlinge twisten. Zij denken maar: Een Westerling begrijpt toch niets van onze drijfveeren en beweegredenen, van onze talrijke geheime genootschappen, onze veetes en onze hartstochten.

Trouwens — zulk een doodgeschoten Chinees, als hij bij toeval iets in de melk te brokkelen had en dus zelfs na zijn dood lastig kon worden, verdween dan wel eens op een zeer plotselinge en raadselachtige wijze. En daarmee was dan alles geregeld, en niemand sprak meer over het „onbeduidend voorval”, in de laatste plaats natuurlijk de dader, die wel wat beters te doen had dan herinneringen levendig te houden, die hem naar Sing-Sing zouden kunnen brengen, een dier grootste van alle Amerikaansche gevangenissen, of misschien zelfs wel naar den electrischen stoel.

Voor de goede orde wandelde de politie natuurlijk wel eens het huis van Wong Li binnen, in de gedaante van een rechercheur of „Stille”. Maar nooit werd er iets gevonden of ontdekt, dat den eigenaar zou kunnen compromitteren. Dien trof men altijd zittend naast zijn klein buffet, waarop een reusachtige koffiemachine stond, aan den eenen kant, en een niet minder groote theepot aan den anderen, gegarneerd met vele dozijnen kopjes van nageemaakt porselein, schotels met Hot Dogs, bananen, en andere eetwaren, die er vrij verdacht uitzagen, en meerendeels sterk gepeperd.

En van zijn plaats af grijnslachte hij vriendelijk tegen de agenten, die hij onmiddellijk

als zoodanig scheen te herkennen, zeide een paar woorden in zijn grappig Engelsch, en liet hen rustig rondgaan.

Slechts eenmaal vonden twee rechercheurs in zijn koffiehuis een gevaarlijken bandiet, dien zij na een korte worsteling konden overmeesteren, voor hij zijn schietwapen had kunnen gebruiken, maar Wong Li kwam in vollen luister uit deze beproeving, want het kon bewezen worden, en dat werd het dan ook, dat de waardige Chinees den slechtaard in het geheel niet kende, en hem dien dag voor het eerst zag.

Op een avond in den begin van de lente, omstreeks half twaalf, trad er een man de gelagkamer binnen, zonder dat het kleine schelletje van de straatdeur was overgegaan. Hij stond ineens midden in het vertrek en keek rond.

Het was in de eerste plaats geen Chinees, en in de tweede plaats was hij zeer goed gekleed en droeg avondtoilet.

Het gladde, als met gele was opgewreven voorhoofd van Wong Li vertoonde eenige rimpels toen hij den man zag binnen stappen, maar dadelijk verdwenen die weer, toen hij opstond, van zijn gewone plaatsje naast zijn buffet en op den nieuwen bezoeker toedribbelde, met zijn twee kleine gele handen geheel in zijn wijde mouwen geborgen, en hem op zachten toon iets vroeg.

De bezoeker, een jonge man van nog geen dertig jaar liet in een lach al zijn witte tanden zien, klopte den Chinees trouwhartig op den schouder, keek eens aandachtig rond, en zeide op zachten toon:

— Een boodschap van den meester, Wong Li! Ik moet je even spreken. Ik ben om zoo te zeggen gestuurd, als keurmeester, ha ha! Waar heb je haar? Waar heb je de nieuwe schoonheid?

Er kwam opeens een boosaardige flikkering in de zwarte oogen van den Chinees, en zijn gelaat stond strak, toen hij sissend fluisterde:

— Ik zou wat zachter praten, als ik U was, Mister Howard! Ik geloof niet dat dit voor anderen is bestemd! Het is niet mijn gewoonte, om raad te geven, maar dat lachen kon U nog wel eens gevaar opleveren! Het is een ernstige zaak, waarvoor men U gezonden heeft, mister Howard!

De fraai geteekende wenkbrauwen van den bezoeker gingen een eind de hoogte in, en hij keek vol minachting neer op den Chinees die voor hem stond, met gebogen ruggetje en

voortdurend in zijn handen wrijvend, door de wijde mouwen verborgen.

— Ik weet zelf wel wat ik doen of laten moet, Wong Li! Je durft me toch niet verwijten, jij gele bandiet, dat ik een beetje teveel gedronken heb? Want als je dat deed — ik zou je met mijn wandelstok afranselen!

Een venijnige blik schoot voor een kort oogenblik uit de scheeve, zwarte oogen naar den Westering, die zoo hoog boven hem uitstak, en toen zei Wong Li onderdanig:

— Wong Li matigt zich geen oordeel aan. Wong Li raadt U alleen maar ten goede. De meester is heel streng, strenger dan ooit in deze gevaarvolle tijden, en gij zelf weet heel goed, dat deze zaak geheim moet blijven! En kom nu mede.

Onhoorbaar op zijn vilten zolen gleeed hij de kleine koffiekamer uit, en zijn bezoeker volgde hem op de hielen. Zoo kwamen zij beiden in de gang, die aan de eene zijde door de straatdeur, en aan de andere door een deur naar een kleine, duistere morzige binnenplaats werd afgesloten.

Halverwege die gang was nog een derde deur, die bleek te leiden naar het woonvertrek van Wong Li, achter de gelagkamer gelegen.

Hier gingen zij binnen, en dadelijk zeide de Chinees kortaf nu:

— Het kenteeken!

— Komaan, gele broeder, wat is dat voor dwaasheid? Je kent mij toch wel?

— Het kenteeken! herhaalde de Chinees onverbiddelijk. Ik ken U, Mister Howard, maar den meester ken ik nog beter, al heb ik hem nooit in levende lijve gezien. Ik heb strenge orders, niemand toe te laten — Gij weet wel waar, dan tenzij hij mij de ivoren schijf kan toonen!

— En als ik die eens niet bij mij heb?

— Dan zou ik U niet toelaten! zeide de Chinees koud.

Howard begon opnieuw bulderend te lachen, tot de tranen in zijn oogen kwamen, maar toen de Chinees hem onbewegelijk met zijn zwarte oogjes bleef aangeluren, begon hij zijn zakken te doorzoeken, totdat hij eindelijk iets in de hand hield, dat hij den Chinees minachtend toewierp op de glanzend geboende tafel.

Het was de helft van een dunne, ronde schijf van ivoor, ongeveer zoo dik als een speelfiche, en zoo groot als een zilveren dollar. De rechte zijde was op een grillige wijze ingekeept.

Wong Li haalde zwijgend een dergelijke, halve schijf uit zijn zak, overtuigde zich dat de

figuurtjes nauwkeurig in elkander pasten, zoodat de woorden die op de schijf stonden een duidelijken zin vormden, liet een grommend geluid hooren, gaf den bezoeker zijn helft terug, en zei:

— Nog eens, Mister Howard — wen U die lichtzinnigheid af, als het een opdracht van den meester betreft! Het is duidelijk dat ge hem niet goed schijnt te kennen! Neem U in acht, dat is alles wat ik U te zeggen heb.

De ander haalde de schouders op, en Wong Li wendde zich van hem af, om zijn blik vol haat en minachting te verbergen, en liep toe op een fraaie kast, waarvan de vier planken, breed en dik, waren volgezet met kostbaar porselein — draken en heel kleine theepotjes, schotels en kammen.

Hij opende een der glazen deuren, scheen daar iets te verrichten en eensklaps schoven de vijf planken tegelijkertijd met hun kostbare vracht naar achteren, zoodat er te weerszijden een smalle opening ontstond, ongeveer ter breedte van een halve meter.

— Een heele mooie inrichting! grinnikte Howard. En als de politie dat nu eens bij toeval ontdekt?

— Die politieman die het toevallig zou ontdekken, zou twee tellen later niet meer leven, Mister Howard, antwoordde de Chinees bedaard.

— En de bezoekers van je opiumkit moeten dus allen hier passeeren?

— Neen, voor hen is een andere geheime toegang. Deze kast is alleen bestemd voor dragers van die ivoren schijf! In mijn kit komen alleen diegenen, die mij den zilveren kogel kunnen laten zien — door mij zelf gegraveerd! Wong Li is slim — maar Wong Li lacht ook niet zoo vaak, Mister Howard. Volg mij!

Howard stapte de kast binnen, en de andere trok hem door de nauwe opening, waarop dadelijk een zacht gerucht klonk, ten bewijze dat de planken weer op hun plaats schoven. Het was op deze plek stikdonker, maar de Chinees maakte dadelijk licht met behulp van een zaklantaarn. De twee stonden in een smalle gang, blijkbaar al zeer oud, en die misschien in vroegere jaren wel een doorgang tusschen twee huizen was geweest. De muren sloegen vochtig uit.

De gang kon een meter of twintig lang zijn, en was aan het einde afgesloten met een stevige deur, die Wong Li met behulp van een zwaren, fraai bewerkten sleutel moest openen.

Niet zoodra waren zij door deze deur gegaan, of een onderdrukt geluid van sprekende en zingende stemmen werd hoorbaar. Zij waren nu in een gang die een groote bocht beschreef, bijna een halve cirkel, en toen zij haar volgden, werd het geluid steeds duidelijker, totdat de Chinees, een zijden gordijn terzijde sloeg, en den bezoeker aldus een blik gunde in een schemerachtig verlicht, groot vertrek, dat zijn doel onmiddellijk verried door de zoetige geur die er hing, en door de wijze waarop het was gemeubeld.

De geur was afkomstig van talrijke komforen, waaraan de opiumschuivers hunne lange pijpen aanstaken. Zij lagen op harde houten banken, voorzien van een houten slaaprol, en aangebracht op de wijze van kribben aan boord van een schip, telkens boven elkander.

Aan lange kettingen hingen vier kleine, Arabische lampen van de zoldering af. Op den houten vloer lagen hier en daar dikke tapijten en dierenvellen. De houten wanden waren onbekleed gelaten, op een paar wandtapijten na.

Op kleine Arabische tafeltjes, dicht bij de rustbanken, stond alles wat er noodig was om te kunnen schuiven — de zilveren schaaltes, waarop de ronde balletjes opium, de lange, zilveren naalden om zulk een balletje aan vast te steken, en het daarmede tegen den zeer kleinen pijpkop te drukken, het komfoortje met gloeiende kolen om het balletje opium te doen ontgloeien, en tenslotte de pijpen met hun eigenaardigen vorm.

Wong Li hield zich hier echter niet op, maar liep met zijn katachtigen tred dwars door het groote vertrek, en tot tweemaal toe schoof hij vrij onzacht met den punt van zijn voet een schuiver uit den weg, die van zijn rustbank was gegleden en op den grond lag.

Howard zag bijna niets dan Chineezers, en slechts twee Westerlingen, met holle gezichten en brandende, koortsachtige oogen, die half wezenloos een liedje zongen, en hem volstrekt niets schenen te zien.

— Beesten! bromde hij voor zich heen, terwijl hij zijn gids volgde.

Die had de kit waarbinnen nooit het geringste straaltje daglicht kon binnen dringen reeds weder door een tweeden uitgang verlaten, liep haastig door een duistere gang, daalde een trap van vijf treden af, ging weer verder, langs een kronkelende gang, stinkend en donker, en besteg eindelijk weder een trap, ditmaal niet van steen maar van hout, die meer dan twintig treden telde, en dus ergens ter hoogte van een

eerste verdieping moest uitkomen. Hij wenkte Howard dat hij stil moest zijn, en voorzichtig moest loopen, trok hem een kamer binnen, vatte zijnen bezoeker bij de hand, en voerde hem in een volkomen duisternis tot vlak voor een muur.

Hij scheen daar even rond te tasten, en plotseling drong een zwak schijnsel het vertrek binnen door een zeer kleine, rechthoekige opening, niet grooter dan de helft van een mannenhand. Howard moest op een stoel gaan staan, om zijn oogen ter hoogte van dat kijkgat te kunnen brengen.

Een volle minuut staarde hij erdoor, stapte toen van den stoel en fluisterde grinnikend tot den Chinees:

— Een pracht stuk! Een heerlijk hapje voor den meester! De oude schavuit heeft haar dus voor zich zelf bewaard!

— Wees voorzichtig met die woorden, beet de Chinees hem toe, snel het luikje weer sluitend. En in Uw eigen belang zou ik U aanraden, tegen over niemand iets van deze zaak los te laten. Bedenk wel, dat de drager van de halve, ivoren schijf steeds tot geheimhouding is verplicht! Ik zou maar regelrecht naar huis gaan, en van daar rapport uitbrengen langs den gebruikelijken weg. Dat is voor U het veiligste. Gij hebt haar nu gezien, en kunt oordeelen, of mijn keus niet goed was! Beschrijf haar den meester, en hij zal tevreden zijn!

Howard gaf niet eens antwoord. Zwijgend ging hij de kamer weer uit, en keerde langs denzelfden weg weer terug.

Bij de straatdeur knikte hij Wong Li hooghartig even toe, en toen stond hij op straat. Een kort oogenblik schéen hij in beraad te staan, wat hij zou doen, en toen liep hij met vlugge schreden naar de dichtstbijzijnde parkeerplaats, haalde daar zijn auto uit de rij, nam achter het stuur plaats, en reed in snelle vaart langs Liberty Street, onder twee viaducten door toen over de Brooklynbrug, en tenslotte langs Frankfort Street, hij stalde zijn tweezitter in een garage ver van het stadhuis, snelde de treden af van een station van den Ondergrondsche, moest vijftien seconden wachten, voor er een trein kwam, sprong daarin, en was een oogenblik daarna aan het begin van Stanton Street.

Hij liep haastig voort, tot hij een groot huis bereikte, waarvan de portier hem gemeenzaam toeknikte.

— U mag U wel haasten, mijnheer Howard, zeide de man. De pret is in volle gang.

Howard lachte, stapte in de lift, liet zich

tot de vierde verdieping brengen, ging een voorkamer binnen, waar hij zich van zijn overgoed ontdeed, en een oogenblik daarna stond hij op den drempel van een helder verlicht, groot vertrek, waar een dertigtal personen bijna evenveel vrouwen als mannen aan een groote, lange tafel soupeerden, luidruchtig en blijkbaar verre van geheel nuchter.

Aan het hoofd van de tafel zat een breed geschouderd man, met een bleek, opgezet gezicht en zeer gevaarlijke, loenzende varkensoogjes, even als alle andere heeren in rok. Die man was Loe Bishop, een vertrouwde van professor Shirley, van den beruchten Meester, wiens misdadige praktijken door de politie werden vermoed, zonder dat zij er nog ooit kans toe had gezien, voldoende bewijzen te verzamele tegen dezen geheimzinnigen man, zonder eenigen twijfel een der schranderste en daardoor een der gevaarlijkste bendeleden, die New York ooit heeft gekend.

Het gelach en het gezang hield even op, toen Howard binnen trad. Luidruchtig riep hij :

— Hallo, meisjes en jongens! Daar ben ik weer terug! Alles in de beste orde verlopen! En de complimenten van Wong Li!

De man aan het hoofd van de tafel nam hem eens scherp op, en zei toen langzaam, met een verdragende stem :

— Jij bent van nacht weer erg lacherig, Jimmy! Ik zou mij maar wat kalm houden, en je deed misschien het beste, als je maar rustig naar huis ging.

— Ik denk er niet aan! Ik ben veel te opgewekt! riep Howard bulderlachend. Maak eens plaats voor mij, Tilly! Ik kom naast je zitten! Kus me eens, liefje! Ted, kijkt nijdig, maar dat hoeft niet, want je bent bijna een zuster voor me, laten we zeggen een halfzuster, ha ha!

Men schoof wat op, en het drinken, eten, lachen en kussen begon opnieuw.

De Flatwoning behoorde aan Loe Bishop, en dien nacht vierde hij er feest met zijn beste vrienden, allen leden van een beruchte smokkelbende, die zich, als de gelegenheid zich voordeed, ook wel met andere zaken bezig hield.

Howard had zich van een flesch wijn meester gemaakt, en dronk er lustig op toe, en steeds luider lachte hij, steeds scheller klonk zijn stem, ofschoon zijn buurvrouw hem reeds een paar malen verschrikt had aangestooten.

Het was ver na middernacht, toen Howard wankelend opstond, met zijn glas in de handen,

en met dikke tong begon :

— En nu wil ik een toast uitbrengen op den Meester. Hij is een beste, oude kerel, haha! En een oude snoeper daarenboven! Jullie weten niet, waar ik geweest ben! Van nacht was ik de drager van de ivoren schijf! Hij heeft een liefje verstopt bij Wong Li — een kersversch geïmporteerd schatje, nog haast een kind, die oude bandiet, ha ha! Zij zit in een geheim vertrek, en morgen komt hij haar bezoeken, die schelmsche grappenmaker! Is het niet om je dood te lachen?

Hij wilde voortgaan, toen hij omkeek, omdat hij een hand op zijn schouder voelde.

Hij keek in het bleeke, pafferige gezicht van den Chef. Loe Bishop zei bedaard, met zijn sigaret tusschen de lippen, en hem strak aanziende :

— Een paar woorden met je, Howard! Neen, onder vier oogen!

Het was eensklaps doodstil geworden. Iedereen keek naar het tweetal. Grijnslachend had Howard zijn glas neergezet. Een beetje bleek alleen maar. En onvast ter been volgde hij Loe door het groote vertrek, terwijl de anderen hem nakeken, zwijgend en met strakke gezichten.

— Zoodra zij in een afgelegen vertrek waren, zei Loe rustig, na de deur te hebben gesloten :

— Geef mij je proppenschiet, Howard!

— Mijn pistooltje? Wil je mijn pistooltje hebben baas? vroeg Howard grinnikend. Hij stak de hand in zijn binnenzak, haalde er zijn kleine browning uit, en reikte die Loe Bishop toe.

— Dank je, Jim! Dank je wel! En nu — vaarwel!

— Wat is dat baas, ga je weg?

— Niet ik, Jimmy — maar jij! antwoordde Loe koud, en hij zag den ander strak aan met zijn wreede varkensoogjes.

Howard was langzaam opgestaan van den stoel, waarop hij steeds lachend was neergevallen. Hij wreef even met de hand over het voorhoofd, en lachte een kort lachje. Het was zijn laatste. Terwijl hij langzaam naar de andere deur liep, kraakte fel en kort het schot, dat hem in den rug trof... ..

Een oogenblik later trad Loe Bishop het vertrek weer binnen, waar het feest weer in volle gang was, en zei rustig :

— Een oogenblik, dames en heeren, voor een onaangename tijding. Ik moet U tot mijn spijt berichten, dat ons lid James Howard zich zoeven heeft doodgelachen.

HOOFDSTUK II.

EEN GEVAARLIJK SPEL.

Het bleef een oogenblik zoo volkomen stil in het groote vertrek, bijna een zaal, dat men de gejaagde ademhaling van een der vrouwen, een groote mooie blondine met sterk geverfde wangen — blijkbaar een nieuwelinge — duidelijk kon hooren.

Toen slaakte een andere vrouw een hysterisch lachje, en een van de mannen vloekte binnensmond.

Er was er niet een bij dat gansche gezelschap die niet onmiddellijk de beteekenis had begrepen van die weinige woorden, door Loe Bishop op zulk een kalmen toon uitgesproken.

De waarschuwing aan Howard was door den ezels in den wind geslagen, en nu had hij het gelach moeten betalen voor zijn eigen loslippigheid. Het was nu eenmaal verboden, dingen openbaar te maken, die iemand waren opgedragen, wanneer hij drager was van de ivoren schijf. Een kind wist dat. Howard had het ook geweten — maar zijn halve dronkenschap en zijn lichtzinnigheid hadden het hem voor een oogenblik doen vergeten.

En dat korte oogenblik had hem den dood ingejaagd, onverbiddelijk. Een particuliere onderneming van den meester was aan het licht gebracht, en dat kostte den aanbrenner het leven — al was het ook geschied in eigen kring.

Bishop had zeer kalm een versche oigaret aangestoken, en wandelde naar zijn plaats terug. Hij wierp de revolver van den dooden man met een onverschillig gebaar naast zich op de tafel, en zeide, bij wijze van grafrede:

— Ja, wat zal men er van zeggen — de dronkenschap in dit land heeft al heel wat op haar geweten! Hij was anders een goede jongen, Howard, en wel bruikbaar! Vrede hebbe zijn ziel! Mary, wil jij me even die schaal met kreeft aanreiken?

En hiermede scheen de ban gebroken te zijn. Het gesprek werd hervat, er werd weer gelachen en geschertst.

Daar ergens in een andere kamer lag een doode man, maar die had dat aan zich zelf te wijten. Dan had hij maar voorzigtiger moeten zijn. Iedereen hier kende de regels, en hield er zich aan.

Over een paar minuten zouden helpers zijn lijk wel komen weghalen, en men zou het morgen — of overmorgen terugvinden in de rivier, op wel tien mijlen hier vandaan — of men vond het in het geheel niet meer terug, als het was vastgeraakt, onder water, bij een brugpijler of een gezonken vuilnisschuit, die men het niet de moeite waard had geacht, om te lichten.

En tien minuten later dacht niemand meer aan Howard, den loslippigen.

Maar de blonde vrouw, die zooeven zoo zwaar had geademd, scheen nog niet bekomen te zijn van den indruk.

Zij speelde zenuwachtig met wat brood, dat zij tot kleine propjes kneedde, en wierp nu en dan een snellen blik vol angst en afschuw in de richting van den tafelvoorzitter, die opgewekt en volmaakt kalm zat te praten met zijn buurvrouw, een gitzwarte Creoolsche met een olivekleurigen tint.

Haar lippen prevelden, en eensklaps wendde zij zich tot haar tafelgenoot, een vrouw van zeker veertig jaar, buitengewoon mager en met de koortsachtige schitterende oogen van een borstlijderes, en zei, heel zacht:

— Het is afschuwelijk! Ik blijf hier niet langer! Ik geloof dat ik zou stikken! Dat het erg was, heb ik vermoed, maar dit gaat alles te boven! Ik ga onmiddellijk om politie telefooneeren!

De zwaargeverfde vrouw naast haar draaide langzaam haar gelaat naar haar toe, en zeide toen schouderophalend:

— Daar ben je al veel te laat mee! Howard is al lang weg!

— Maar ik weet toch dat die ellendeling hem heeft dood geschoten!

— Hoe weet je dat dan, mijn poesje? Ben jij er bij geweest?

— Dat niet, maar Bishop zeide — — zeide — — —

— Wat zeide hij dan? Hij zei alleen maar, dat Howard zich had doodgelachen. Wat zou dat?

— Wat dat zou? Iedereen begreep het!

— Jane, je verbaast me, zeide de zwarte vrouw hoofdschuddend. Beter dan wie ook moest jij weten dat dit geen overtuigend bewijs is. Als ik jou was — — —

Zij hield eensklaps op, want haar blik was gevallen op een man die schuin tegenover haar zat, en die haar strak scheen aan te kijken, ofschoon hij schijnbaar een anderen kant uitzag. Beter gezegd — hij keek speciaal naar haar mond, die vrij groot was, maar mooi gevormd.

Hij zag er uit als een man van een jaar of vijf en dertig, groot, met zeer fraaie, breede schouders, grijze oogen, en een hoog voorhoofd.

— Ik geloof zoowaar dat onze nieuwelings mij zit te bestudeeren! viel zij zich zelf meteen schor lachje in de rede. Nu, veel moois valt er aan Daisy Mayflower niet meer te zien! Daisy Maybloempje! Het is me het Meibloempje wel! Nog een paar maanden, Jane en ik kan Howard gaan opzoeken — waar hij dan ook mag zijn!

Onder de tafel greep de blonde, mooie vrouw snel de kleine, gele, hand van haar buurvrouw, en zeide vol innig medelijden en zachtjes:

— Dat hoefde niet, Daisy, als je je zelf maar wilde verzorgen! Waarom te blijven bij dit ontuig?

— Heel eenvoudig, kindje — omdat er ik van mijn zestiende jaar af bij ben geweest! Je maakt je zoo gemakkelijk niet los van een ondeugd!

— Zeg dat niet! Je hebt mij toch geholpen om — — —

— Stil! Daarvan geen woord! Als iemand daarachter kwam, van dit deftige gezelschap, dan hoefde ik zelfs geen twee maanden te wachten om dien kleinen schelm van een Howard te gaan opzoeken, maar ik zou binnen vijf minuten in zijn gezelschap zijn! Wees een beetje voorzichtig! Die man daar zit nog altijd naar ons te kijken!

De vrouw volgde de richting van haar blik, haalde de schouders op en zei:

— Hij zit veel te ver van ons af! En ze praten allemaal zoo hard! Het is onmogelijk dat hij ons kan hooren!

— En toch herhaal ik je, wees voorzichtig! Je trekt hier meer de aandacht dan me lief is! Ik had ook nooit moeten toestemmen in je krankzinnige plan. Wat kun je er bij winnen? Je kunt niets doen, als vrouw! Een man zou hier trouwens evenmin iets hebben kunnen uitrichten — verondersteld dat hij hier ongevraagd was binnen gekomen! Nog geen tien minuten geleden is hier een man vermoord, koelbloedig, laaghartig. Wij allen weten het — en je bent niet eens in staat, om er een strafzaak van te maken! Desnoods zou de helft van die kerels hier onmiddellijk bereid zijn om een meened te doen, ten behoeve van dien moordenaar daarginds, met zijn bleeke gezicht!

— Om godswil, Daisy — ga er toch uit! drong de blonde vrouw aan.

— Neen! Te laat, kindje! Dat zei ik je al, toen je je voor het eerst over mij heenboog, daar in het ziekenhuis van het leger des Heils, waar ze me hadden opgenomen, toen ik bij een razzia dien leelijken tik kreeg van een van je vrienden! Je was een engel — je betoonde een ware vriendin! Toen al heb ik geweigerd, zooals ik nu weiger! Het is de moeite niet meer waard! Heb je me wel eens hooren hoesten? Hoop maar niet dat je het te hooren krijg! Nog twee maanden — misschien nog maar een, en Daisy is er geweest! Dan gaat ze in een smal kistje — het behoeft werkelijk maar heel smal te zijn — wat aarde op haar graf, en misschien wel een kruisje van de jongens, als ze eens een goeden slag hebben geslagen, met het opschrift: „Hier ligt Daisy Maybloem, in leven lid van de bende van Professor Shirley. Weet je wat, jij moest er om vragen, als ik het hoekje ben omgegaan — tenminste als je het zelf overleeft, want je weet zeker wel dat je leven hier ieder oogenblik gevaar loopt!

— Dat weet ik! antwoordde de blonde vrouw eenvoudig. Maar het kan mij niet schelen! Je zult dat niet begrijpen — — —

— Er is niets wat ik niet begrijp! zeide Daisy heel kalm. Je bent nog jong, en bijzonder mooi. Je hebt een krachtigen aard. Als het je onder die omstandigheden niet kan schelen, of je sterft, dan heb je pas kort geleden een man lief gehad, die je versmaad heeft. Gestorven is hij niet, anders zou je houding weer heel anders zijn.

De blonde vrouw was doodsbleek geworden, en een oogenblik was het alsof zij zou opstaan en vluchten. Maar ze herstelde zich en zei bevend:

— Hoe kun je dat in 's hemelsnaam weten?

Daisy haalde de schouders op, en zei minachtend :

— Alsof het niet voor de hand lag ! Kom, kleine meid, zet je er over heen ! Een vrouw die ook maar een sikkepit geeft om een man, is in mijn oogen niet eens het touw waard, waaraan ze moest worden opgehangen ! Tuig — de een voor de ander na ! Ik ken ze, de heertjes ! Heb je opgelet, hoe die zwarte naar je kijkt — daar naast roode Anna ?

— Ja, ik heb het gezien — en ik huiver voor die man ! Wat een tronie !

— Ja, als je daarop gaat letten ! Wel, je bent hier eenvoudig in een beestenkooi ! Maar de diertjes zijn niet allemaal even leelijk, en dat is het eenige onderscheid. Die blonde daar, die is erg knap, vind je niet ? Ik bedoel, die vooveel gelijkt op een Engelsch kindermeisje in „Punch” Wat een bloemzoet, lief, bloozend snoetje he ? Nu, die heerlijke boy heeft zijn eigen broer vermoord, met een halve gram opium door een drankje gemengd, om een nalatenschap in zijn handen te krijgen ! Die is er natuurlijk al lang doorgelapt. Toen heeft hij een oom vergiftigd, met het zelfde doel. Bewijzen zijn er nooit te vinden geweest. Maar iedereen hier weet het. Vijf jaren heeft hij gezeten voor smokkelen, en mishandeling. Dat zou je niet zeggen, hè ? Het lieve schatje !

Daisy liet een kirrend, schor lachje hooren, dat bijna onmiddellijk verging in een scheurende hoest, die het geheele magere lijf deed schokken, tot de blonde moordenaar aan de overzij toornig riep :

— Houd op met je geblaf, oude heks, of ik draai je den nek om ! Waarom speel jij hier op ons feest voor het rammelend geraamte ?

— Om jullie aan je naaste toekomst te herinneren, lieveling ! antwoordde Daisy, zwaar ademhalend, maar reeds weer lachend.

En intusschen ging het feest door, alsof er volstrekt niets was gebeurd, men dronk, men werd steeds luidruchtiger, en eensklaps wist Jane, zonder dat ze had omgezien, dat de zwarte man met zijn stekende oogen vlak achter haar was gaan zitten, zijn stoel met zich meenemend.

En voor ze wist wat er geschiedde, had hij haar in den blanken hals gekust.

Zij wendde zich met een ruk om, doodsbлек, de blauwe oogen fonkeldend van woede, en beet hem toe :

— Jij schoft ! Waag dat nog eens !

— Wel, mijn duifje — ik zal het zoo vaak wagen, als je maar wilt — of als ik wil ! Onze

kleine nieuweling is toch niet preutsch ! Daar houden we hier niet van, zie je ! Altijd maar vroolijk en opgewekt ! Zeg, ik breng je naar huis ! Dat is afgesproken !

Jane wendde zich minachtend af, zonder iets te antwoorden, maar de man, groot en breed met blinkende, zeer witte tanden, onder het korte, gitzwarte snorretje, greep haar bij den schouder, om haar te dwingen, hem weer aan te zien.

De man was, zonder dronken te zijn, verre van nuchter. Zijn stem had een dreigenden klank toen hij dicht bij haar oor zei :

— Ik zie wel dat je Buck Logan nog niet goed kent ! Ik vond je dadelijk aardig, zoodra je binnenkwam met die zwarte vogelverschrikster naast je. En als ik iemand aardig vind, kippetje, dan toon ik dat ook ! Ik breng je naar huis, dat blijft zoo. Je hebt hier geen galant, heb ik gemerkt, en er moet toch iemandvoor je zorgen ! Kom, nog een kus, mijn schoone !

Hij had den linker arm om haar witte schouders geslagen, en wilde haar hoofd met geweld naar zich toe buigen, toen een sterke hand hem tusschen kraag en nekvel vatte, en hem onweerstaanbaar overeind en achteruit trok, terwijl een heldere stem kalm zei :

— Buck Logan, zooiets doet geen gentleman ! Laat die dame met rust, dat raad ik je.

De groote zwarte man rukte zoo woedend om vrij te komen, dat zijn boord en zwarte strikdas krakend achter bleven in de hand van den spreker.

Hij tastte onmiddellijk naar zijn zak, en krijtschte, bijna stikkend van drift :

— Jij vervloekte indringer — waar bemoei jij je mee ? Waar kom je vandaan ? Weet je wie ik ben ?

— Wie zou het niet weten ? Buck Logan, de grootste drinker van Shirley's bende, met een jachtbuis van vier agenten, een detective en een kaslooper, allen verraderlijk in den rug neergeknald ! Verreweg de grootste poghans, en gevaarlijk voor vrouwen — die graag het gevaar zoeken ! Maar dat schijnt de dame niet te doen. Ze wijst je beleefdheden af, jij blijft aandringen, en ik help haar, zooals het een heer betaamt ! Heb ik gelijk, baas ?

De vraag was gericht tot Loe Bishop, die met een verveeld gezicht met zijn dessert mes speelde, en toen antwoordde :

— Maak het onder elkaar uit, maar niet in mijn huis ! Logan kun jij nooit je handen thuis houden ? Vooruit jongens, geef elkaar de hand, en leg het weer bij ! Geen onaangenaam

heden op mijn feest.

Glimlachend stak de man met de grijze oogen — want hij was het die tusschen beiden was gekomen — zijn hand uit, maar Buck Logan, die hem met een duisteren blik had opgenomen, viel snel naar hem uit, met gebalde linker vuist, en rekenend op zijn groote kracht, en zijn boksbekwaamheden om de ander het zwijgen op te leggen.

Iedere man daar in het vertrek kende dien verraderlijken linkschen hoek van Buck, en was er terecht bevreesd voor. Meestal kwam hij zoo blikmsnel en onverwacht aan, dat er geen afweer mogelijk was.

Maar de lange man met de fraaie schouders scheen toch een verdediging in petto te hebben, die ruimschoots afdoende was!

Niemand kon goed volgen hoe het gebeurde, zoo snel ging het in zijn werk, maar de aangevallene bracht bliksemsnel zijn bedreigde kaak buiten het bereik van den aanstormenden vuist, dook, en trof met een doffen slag op het maagkuiltje, aankomend met de kracht van een moker, zijn tegenstander.

Logan gedroeg zich alsof het geen sterke mannenvuist was, maar een stoomhamer, die hem getroffen had. Hij vouwde zichzelf als het ware op, en kwam met die houding op den vloer terecht, met een zeer diepe, en zeer lange zucht. Toen strekte hij zich uit, schijnbaar vol welbehagen, en verzonk in een zalige bewusteloosheid.

— Knap! prees Bishop laconiek. Maar als je lang wilt leven, beste jongen, zoek dan niet te vaak ruzie met Buck Logan. Zijn revolver heeft een eigenaardigheid — de kogels ervan treffen je meestal als je met den rug nazaar hem toestaat! Het is maar een waarschuwing. Als je werkelijk bij ons wilt blijven, en mijn informaties uit Chicago over je luiden gunstig, dan moet je weer vriendschap met hem sluiten.

— Ik zal het onthouden, baas! zeide de nieuweling nederig.

Toen boog hij zich over naar Jane, die verschrikt achteruit was geweken, en zei zacht maar duidelijk hoorbaar; ofschoon alleen voor haar:

— Ik zou nu maar met mij meegaan, Juffrouw Jane Collins. Uw spel heeft nu lang genoeg geduurd, en het wordt heel gevaarlijk.

De vrouw was bleek geworden, staarde hem een oogenblik ontsteld aan, en stond toen plotseling vastberaden op.

Haar bevrijder had de hand gevat van Daisy, en zeide glimlachend:

— Ik neem Uw vriendin mee, miss Daisy!

Dat is werkelijk beter voor haar! De jongens worden een beetje woelig! Men moet hier eigenlijk nooit zonder beschermer komen!

Hij boog voor haar, nam rustig den arm van Jane onder den zijne, wuifde het gezelschap vaarwel toe, en stond een oogenblik daarna, met zijn metgezellin op straat, in de nog kille nachtlucht, en terwijl de hemel zich in het Oosten reeds begon te kleuren met een zacht, teeder roze, dat een prachtigen lentedag voorspelde.

Zij hadden reeds zwijgend een paar blokken ver geloopt, zoekend naar een taxi, toen de vrouw eensklaps stil stond op een donkere, verlaten plek dicht bij den hoek van een plantsoen, en zacht vroeg, hem strak aanziende:

— Waarom loop je eigenlijk mee? Hoe kende je mijn achternaam? Ik heb veel lust om een agent te roepen, al heb je je dan ook ridderlijk tegenover mij gedragen!

— Praat daar niet over! zeide de ander glimlachend. Om U ben ik vannacht naar dat huis gegaan!

— Om mij? herhaalde Jane zeer verbaasd en wantrouwend, en haar stevige, blanke hand was gereed, om onmiddellijk haar tasch te kunnen openen, en de browning te grijpen.

— Om U! Ik wist, dat U vannacht daarheen zoudt gaan.

— Dat kon niemand weten! Omdat — — — begon Jane heftig.

— Omdat het werd afgesproken in een politiebureau? Dat wildet gij zeggen? Nu, ik weet het toch! Hoe — wat komt het er op aan? Maar het is waar dat ik U nog nooit gezien had. Ik wist nog alleen maar, dat U detective was — en ook, dat U heel moedig moest zijn! U heeft daar een bijzonder gevaarlijk spel gespeeld, Miss Collins! Zonder de hulp van Daisy zoudt U er trouwens niet zijn ingekomen! Ik bewonder U — Maar ik keur het af wat gij doet! Denk niet, dat ze U zouden sparen omdat gij een vrouw zijt, als zij Uw toeleg doorzagen! Het zijn niet veel meer dan beesten — te beginnen met dien verschrikkelijken Bishop!

Jane had in een soort verbijstering toegelisterd, en vroeg nu haperend:

— En zoo spreek jij over je makkers? Wie ben je dan eigenlijk?

— Dat zal ik voorloopig maar liever bij mij houden! In ieder geval — een waarachtig vriend, op wien gij zult kunnen rekenen, waar en wanneer ook. Gij hebt nu een geheim gehoord, dat Howard niet had mogen verklappen — dat van het meisje in de kit van

Wong Li! Denkt gij daar gevolg aan te geven?

— Natuurlijk! antwoordde Jane Collins onmiddellijk. Wat dacht je dan? Nog vannacht stuur ik er een paar agenten op af?

Haar zonderlinge redder schudde glimlachend het hoofd, en zeide:

— U is zeker een dapper meisje — maar U schijnt toch nog niet veel af te weten van de organisatie, waarover Professor Shirley het bevel voert! De politie zal dat meisje niet vinden.

— Je denkt dus dat ze haar naar een andere plek zouden brengen? riep Jane uit, hoe langer hoe meer verbaasd.

— Dat is niet eens nodig! Zij kan daar in het huis zelf blijven — zoo goed verborgen, dat ook de bekwaamste politieman haar verblijfplaats niet zal kunnen ontdekken! En hoe meer gij er zendt, hoe minder kans zij zullen hebben, want die Chinees is een slimme duivel — en zijn huis is uitstekend ingericht.

Dat moet met list gebeuren, geloof mij! Ik hoop U dat trouwens zelf te kunnen aantoonen!

— Jij — een bendelid?

— Dat ben ik niet! antwoordde de man rustig. Laat U dit voorloopig genoeg zijn. Beschouw me als een vriend, als een helper, die U nogmaals ernstig waarschuwt! Gij moet de toestanden hier kennen. Een vrouw, al is ze nog zoo moedig, delft het onderspit tegen die schurken!

— Ik kan mij vermommen: zeide Jane trotsch. Zie je mijn haar? Het ziet er uit als echt, niet waar? Het is een pruik!

— Dan maak ik U mijn compliment! hernam haar beschermer. Ik hield het inderdaad voor echt haar, en geloof er verstand van te hebben! Vertrouwen tegen vertrouwen — mijn rosblond haar is ook niet echt! Maar daar is een taxi! Ik zou U raden, Miss Collins, die zaak van Wong Li en van het Hongaarsche meisje te laten rusten — althans vier en twintig uren! Geloof mij, Uw agenten kunnen daar niets uitrichten!

Hij had zijn hand opgestoken, en van de overzijde van de breede straat kwam een taxi aanrijden.

De detective scheen nog een oogenblik te aarzelen, en scheen toen een besluit te nemen. Zij zeide haastig en zachtjes:

— Neen. Ik zou geen rust hebben. Ik zou mijn plicht verzaken. Over tien minuten ben ik aan mijn bureau — en dan gaan mijn mannen

erop af! Ik kan niet anders doen, na hetgeen ik in het huis van Bishop gehoord heb!

— Gij ziet dus niet in, dat die sluwe vos dan onmiddellijk zal begrijpen, dat er een verklikker onder zijn gasten is geweest — en dat gij of ik dat moeten zijn, die zijn huis lang voor de anderen verlaten hebben?

Nog even weifelde het meisje, en toen zei ze met kracht:

— Ook dat zal me niet weerhouden! Ik keer daar toch niet meer terug, denk ik!

— Gij niet! Maar zullen zij niet naar U terugkeeren? En denkt ge heelemaal niet aan de ongelukkige vrouw, die U daar als een vriendin — van de vlakke heeft binnengevoerd, en op wie nu de verdenking zal moeten rusten, dat zij met U — en misschien ook met mij samen complotteert?

Jane neep de lippen van haar krachtig gevormden mond stijf samen, trok de prachtige wenkbrauwen bijeen, en zei toen, wanhopig, en zacht nu, want de taxi was vlak bij:

— Ik kan immers niet anders! Ik moet het doen! Het is mijn plicht! Die zou ik schandelijk verzuimen, als ik niet deed wat ik kon om dat ongelukkige meisje te redden!

— Misschien hebt U van Uw standpunt wel gelijk! Dan zal ik ook mijn plicht weten te vervullen — en ik ga dadelijk Daisy in veiligheid brengen. Vaarwel — of om juister te zijn — tot weerziens!

— Wilt ge mij Uw naam niet zeggen? vroeg Jane, met haar voet al op de treeplank?

— Mijn naam? Noem mij voorloopig „Mijnheer Pottekijker!” Die naam is dunkt mij heel geschikt! Gij zult spoedig van mij hooren, denk ik! Chauffeur, breng deze dame vlug naar het bureau van de wijk.

De chauffeur keek den vreemdeling even aan, en tikte aan zijn pet. De vrouw stapte in. Het portier sloeg dicht.

En mijnheer Pottekijker sprak nog even met den chauffeur, om hem de laatste aanwijzingen te geven.

De taxi maakte langzaam keert, en zoodra zij was omgekeerd nam de zonderlinge beschermer een aanloopje, en plaatste zich kalm op de achterveeren van het tamelijk oude voertuig, dat echter met zeer groote vaart door de geheel verlaten straten van Manhattan reed.

Nog geen twintig minuten later stond het voertuig stil op een donkere plek van de rivierkade.

De man stapte van zijn lastige zitplaats af, en opende wijd het portier. Onmiddellijk trad

hij achteruit. De vrouw daarbinnen bleef roerloos zitten. Uit het geopende portier kwam een zoetige lucht.

Jane Collins, de detective was volkomen bewusteloos — — —

De man keek even vol belangstelling in het bleeke gezichtje, en zei toen rustig tot den chauffeur :

— In orde Brand ! De boot ligt toch gereed ? Laat Henderson haar daarheen dragen ! Heb je het kraantje van de gasleiding dichtgedraaid ?

— Al lang geleden ! Na zestig seconden had ze al genoeg !

— Prachtig. Het is anders gegaan dan ik

dacht ! Maar daar is James !

Een reus van een kerel kwam aanloopen van een klein steigertje. Een paar woorden, toen lichtte hij de bewusteloze vrouw uit de auto, en droeg haar naar een groote motorboot die langs den steiger zachtjes op de golven wiegelde.

Mijnheer Potkijker keek hem even na, wreef zich de handen, en zei toen tot den chauffeur van de taxi :

— Er is veel werk aan den winkel, Brand — van nacht nog ! Wij gaan een bezoek brengen aan het huis van Wong Li !

Mijnheer Potkijker was John Raffles, de groote avonturier.

De DUBEC No. 3 zijn zonder mondstuk en ook met goud
De DUBEC No. 4 in roode verpakking bestaan reeds 40 jaar

HOOFDSTUK III.

EEN SPEL MET DEN DOOD.

Charles Brand, de trouwe helper van Raffles keek zijn vriend een oogenblik scherp aan, en zeide toen :

— Weet je wat je daar zegt ? Het huis van Wong Li is niet toegankelijk voor iedereen — tenminste niet het geheime gedeelte !

— En toch denk ik er binnen te komen, Brand !

— Met behulp van de politie ?

— Stellig niet, Brand ! Het was juist om te voorkomen, dat de politie alles bedierf, dat ik dat dappere kind tot mijn oprechte spijt heb moeten beletten, roet in het eten te gooien. Ik weet hoe zulke dingen gaan. De politie verbeeldt zich, dat zij heel slim en verrassend te werk gaat — maar zij rekent er niet op, dat Wong Li zijn handlangers heeft, en ook veel te slim is ! Zij zouden als een wervelwind zijn koffiehuis binnen vallen — en dan op hun neus kijken !

— Maar zij zouden kunnen zoeken naar het meisje en haar verblijfplaats.

— Maar zonder die te vinden, Brand ! En zelfs al ontdekte de politie de geheime doorgang, al kon zij alle deuren vernielen, dan nog zou Wong Li wel gelegenheid hebben gevonden, een bewaker te waarschuwen, zoodat het ongelukkige schepsel bijtijds kon worden weggebracht !

— Maar wat dan ? Waarom zouden wij slagen waarin de politie faalt ?

— Omdat wij niet met geweld — maar met list zouden tewerk gaan, Brand !

— Maar je zelf hebt me gezegd, Edward, hield Brand aan, dat de Chinees niemand

toeliet, tenzij voorzien van een kenteeken ! En je hebt moeten toegeven, niet eens te weten, waaruit dat bestond !

— En zoo was het ook, mijn waarde ! Maar nu weet ik het — sinds een paar uren ! Het is de helft van een ivoren schijfje, waarin eenige woorden zijn gegrift, en waarvan de rand — ik meen de doorsnede — nauwkeurig moet grijpen in den kant van de halve schijf, die in het bezit is van Wong Li !

— Nu, dan behoeven wij niet eens aan de zaak te beginnen, want die halve schijf bezitten wij niet !

— Hier is ze, Brand ! zeide Raffles bedaard.

Brand slaakte een onderdrukten kreet van verrassing, toen hij het witte stukje ivoor tusschen de vingers van Raffles zag.

Hij vroeg opgewonden :

— Hoe kom je eraan ? Kon je het wegnemen ?

— Dat behoefde zelfs niet, Brand ! De man die het bezat, en wiens lijk nu ergens in het zwarte water van de East River drijft, was beschonken, peuterde telkens opnieuw in zijn zakken, zoolang, tot dit ding op den grond viel, letterlijk voor mijn voeten. Ik behoefde mij slechts te bukken om het op te rapen.

En in enkele zinnen deelde Raffles aan Brand mede wat er dien nacht in de woning van Loe Bishop was geschied, en hoe de rampzalige Howard door zijn eigen loslippigheid aan zijn einde was gekomen.

Toen hij zweeg zeide Brand nadenkend :

— Nu wordt het mij ook duidelijk waarom je mij opdracht gaf, onze kleine gasfabriek

in werking te stellen, en dat arme kind te bedwelmen!

— Het doet mij zelf leed, Brand, maar zij zal er niet de minste schade van ondervinden, en ik moest tot iederen prijs beletten dat zij er de politie inhaalde, die alles had kunnen bederven zonder iets te bereiken. Op zijn best had zij de geheime deur kunnen vinden in het huis van den chinees.

Brand had zwijgend toegelisterd, naast zijn taxi staande, en volkomen in het karakter van een tamelijk slordigen chauffeur, en vroeg nu:

— Welke rol speelt eigenlijk die zwarte vrouw in dit alles?

— Heel duidelijk is mij dat niet geworden, maar naar wat ik van hun lippen kon afzien, wil zij de laatste maanden van haar ongelukkig leven nog zooveel mogelijk goed maken van het kwaad dat zij bedreven heeft! Ik geloof dat ze Bishop fel haat, en niets liever zou wenschen dan dat hij de gevangenis inwandelde! En nu weet je voorloopig genoeg. Wacht hier, totdat Henderson en ik onze dappere dame naar de plek hebben gebracht, die ik voor zulke gevallen heb uitgekozen. Wij behoeven alleen maar de rivier over te steken. Zij zal daar volkomen veilig zijn, totdat wij zijn teruggekeerd, en zij blijft nog minstens zes of zeven uren buiten bewustzijn. Niemand kan haar komen storen — en zij zal het ons ook niet kunnen doen!

Haastig liep Raffles naar de steiger, en sprong op het dek van de motorboot, die aanstonds wegvoer, en Brand bleef alleen met zijn taxi en zijn gedachten, die niet van de aangenaamste waren.

Raffles was iets van plan, dat misschien hun allen het leven kon kosten.

Hij wilde weder met den dood spelen! Shirley, die slimme duivel, die al heel wat misdaden bedreven had, zonder dat er enig bewijs voor was te leveren, zou zonder medelijden zijn, als hij bemerkte, dat zijn plannen met die jonge hongarsche werden gedwarsboomd. En bij het minste vermoeden dat zijn tegenspeler de gevreesde Raffles was, zou diens dood beslist zijn.

Raffles had een paar dagen tevoren langs een heel eenvoudigen weg, en door middel van in een den schoorsteen opgehangen microfoon het gesprek afgeluisterd, hetwelk Jane Collins voerde met een van haar chefs, en waarin zij haar plan te kenen gaf, geholpen door Daisy Mayflower, en zich uitgevende voor lichtekooi, een dievenmeid, in het hol van den leeuw door te dringen, in de hoop, daar iets te kunnen

vernemen, dat nuttig was om te weten. En de politie eindelijk eens de zoo vurig gewenschte bewijzen tegen den machtigen benedechef in handen zou kunnen spelen.

De Chef had wegens het groote gevaar eerst geweigerd, en pas toegegeven, toen Jane hem verzekerde, dat zij althans dien avond niets te duchten zou hebben, daar zij zich zou aansluiten bij haar nieuwe vriendin, die een innige genegenheid voor haar had opgevat, en die reeds zoolang deel uitmaakte van de bende, dat zelfs de wantrouwende Bishop haar niet zou durven verdenken. Voor alle zekerheid zouden een paar detectives op eenigen afstand het huis in het oog houden.

Even moest Brand zachtjes grinniken. Die detectives hadden dan toch rustig toegezien, hoe hun vrouwelijke collega met een hun onbekenden heer naar buiten trad, in een taxi stapte en wegreed! Best mogelijk dat zij ook gezien hadden, hoe Raffles op de achterveren had plaats genomen! Zij waren niet vlug genoeg geweest om het te beletten of zelfs maar om de taxi te volgen, en te zien waar zij bleef.

Zoodra Raffles dit gesprek had gehoord, stond zijn besluit vast, eveneens naar die fuif van Bishop te gaan. Hij had daarbij handig gebruik gemaakt van de omstandigheid, dat een groote bende te Chicago juist een van haar leden naar New York zou uitzenden. Die man was onderweg gearresteerd en de politie had opzettelijk dit feit verzwegen, in de hoop, dat de man wel zou gaan babbelen, en zij hierdoor nog anderen in handen zou kunnen krijgen. Van z'n arrestatie mocht daarom niets uitlekken. Ook dit alles had Raffles bij dezelfde gelegenheid vernomen, en hij had zich brutaalweg uitgegeven voor den verwachten man uit Chicago, wat des te gemakkelijker ging, daar niemand van Bishops vrienden hem ooit gezien had. Bishop zelf twijfelde geen oogenblik, daar de overkomst strikt geheim was gehouden, en hij stellig geloofde de eenige te zijn, die er kennis van droeg. En Raffles scheen zijn rol uitmuntend te hebben gespeeld!

Brand begon zich juist een weinig ongerust te maken over het lange wegblijven van Raffles en Henderson, den reus, toen het nijdig puffen van de scheepsmotor tot zijn ooren doordrong. Een oogenblik later schoot de motorboot weer langs den steiger, en Raffles en Henderson sprongen aan wal, na het vaartuig stevig te hebben bevestigd.

— In orde! zeide Raffles zacht, zoodra hij weer voor Brand stond. Zij slaapt rustig, en is

volkomen veilig! Morgen zal ik haar mijn verontschuldiging aanbieden — als alles achter den rug is! Tusschen haakjes — weet je wel dat die Wong Li schatrijk wordt genoemd? Hij moet een fortuin verdiend hebben met 't smokkelen van opium en andere dingen die het daglicht niet kunnen velen.

— Ik weet het niet, Edward — maar dit eene ding weet ik heel zeker, en dat is dat wij van nacht naar het schijnt in vollen ernst onzen hals gaan wagen! Ik heb een voorgevoel dat het niet zoo gemakkelijk zal gaan, als jij je schijnt voor te stellen! Dat valt me daar juist in. Is die ivoren schijf om zoo te zeggen een persoonlijk diploma?

— Ik geloof het haast niet! Zij zijn integendeel buitengewoon schaarsch! Alleen de persoonlijke boodschappers van Shirley krijgen ze tijdelijk in handen!

— Maar — als ik vragen mag — kan de houder van die schijf introducé's meebrengen?

Raffles glimlachte en antwoordde:

— Dat komt mij hoogst twijfdluchtig voor! Ik denk niet dat Wong Li die gasten zou toelaten! Trouwens — daarop heb ik ook volstrekt niet gerekend. Jullie vergezellen mij tot aan het koffiehuis van den Chinees — en het overige zal ik alleen moeten doen!

— Wat denk je dan te doen?

— Wel, heel eenvoudig! Ik zal Wong Li de schijf toonen, en hem zeggen, dat ik het meisje kom halen, in opdracht van Shirley!

— En als hij weigert, haar mee te geven aan iemand die hem onbekend is?

— Hij zal niet weigeren!

— Als hij het toch doet?

— Dan zal ik natuurlijk gedwongen zijn, hem neer te slaan! Ik hoop intusschen dat het niet zoover behoeft te komen!

— En ik herhaal dat hij het meisje niet zal meegeven aan een vreemdeling! Ja, als het nog Howard was, die hij goed kent!

Raffles stond een oogenblik in gedachten, hief toen met een ruk het hoofd op, en zei:

— Misschien heb je gelijk! Nu, dat is gemakkelijk te verhelpen! Het is een groot geluk, dat Howard en ik ongeveer dezelfde gestalte hebben, en dezelfde oogen! Het zal mij niet veel moeite kosten, mij in de taxi onder het rijden te vermommen! Is het kistje met pruiken en al het andere in den wagen?

— Natuurlijk! Maar je vergeet iets — Howard is dood!

— Ongetwijfeld, maar dat weet de Chinees

niet! En vooruit nu, snel wat, want over twee uren breekt de dag aan!

— Het wordt dus nog erger dan ik vreesde, zei de Brand zuchtend. Nu, ik kan je toch niet weerhouden, en dus alleen maar wenschen dat alles zonder kleerscheuren afloopt!

Henderson kreeg snel zijn instructies, en nam nu zelf achter het stuurwiel plaats, niet zonder moeite, want zijn geweldig lichaam vond ternauwernood plaats op de voorbank van de taxi, naar het uiterlijk een oud wrak, maar door Raffles voorzien van een splinternieuwe en zeer krachtige motor.

Brand nam naast Raffles plaats, trok de gordijntjes naar beneden, en zag zwiingend en vol bewondering toe, hoe Raffles snel en alleen bij het licht van een plafondlampje en een zaklantaarn zijn uiterlijk volkomen veranderde.

Met behulp van een paar stukjes trekpleister bracht hij de ooghoeken een weinig omhoog, juist zooals Howard dat vertoonde, wiens oogen een weinigje scheef geplaatst waren.

Een paar doorboorde kersepitten, goed schoon gemaakt en afgerond, en in de neusgaten gebracht, verschaften aan zijn neus die breedte, die ook het reukorgaan van den dooden man onderscheiden had. De pruik werd verwisseld, en in de dunne schminklaag werden met een beenen stift fijne rimpels naast de oogen getrokken. En nu geleek alles — de gelaatsvorm, de kleur van het haar, de tint van het gezicht!

Men zou zelfs gezworen hebben, dat het fijne, rosblonde snorretje onder den breedten neus echt was!

En de stem van Raffles had precies den vereischten neusklank, toen hij nog een laatsten blik in het kleine spiegeltje wierp, en tevreden opmerkte:

— Het zou misschien voor daglicht niet onberispelijk zijn — maar voor de verlichting van mijnheer Wong Li is het ruimschoots voldoende. En juist bijtijds — want als ik mij niet vergis, rijden wij hier reeds in de Pine Apple Street.

Dertig meters verder stond de auto stil. Raffles stapte dadelijk uit, overtuigde zich dat hij zijn browning maar voor het grijpen had, en dat de helft van het ivoren schijfje zich in zijn vestzak bevond, zette zijn hoogen hoed een beetje schuin en zeide toen zacht:

— Blijf hier wachten! Als alles goed gaat, moet ik binnen de tien minuten met het meisje terug zijn.

— En — als het later is, Edward ?

— Dan — is er een kink in den kabel gekomen ! Dan is alles niet zoo vlot gegaan als ik hoopte. Het zou dan misschien zaak zijn, eens te kijken hoe ik het maak ! SWacht in ieder geval een kwartier !

— Het is immers dat huis met die gele lantaarn boven die rood geschilderde deur ?

— Ja !

— Maar dat koffiehuis is toch immers al lang gesloten ! Het is ruim twee uur !

— Het koffiehuis van Wong Li is nooit gesloten, Brand ! Als hij er zelf niet is, dan is er toch een van zijn helpers. En al was het wel zoo — ik zou zoolang bellen, totdat hij mij open deed ! Tot straks — naar ik hoop.

— Nog een oogenblik Edward ! Je sprak van de rijkdommen van Li, zooeven. Dat had een bedoeling ! Moeten die in dat eene kwartier tegelijk met het meisje in jouw handen overgaan ?

— Dat zou wel wat veel gevergd zijn ! Eerst dat rampzalige schepsel in veiligheid — en dan zullen wij verder zien !

Raffles knikte Henderson toe, drukte Brand de hand, en verdween in de halve duisternis van de slecht verlichte straat.

En reeds nu had hij volkomen den gang van een man, die wel niet dronken is, maar ook niet bepaald nuchter — onzeker en stotend.

Zooals Raffles gezegd had, brandde er nog altijd licht in het huis van Wong Li.

De huisdeur stond zelfs heel gastvrij open.

Maar dat wilde nog niet zeggen, dat men ongemerkt het koffiehuis van den Chinees kon binnentreden, want nauwelijks had Raffles een voet over den drempel of als een schim kwam uit de schemerige gang een Chinees te voorschijn, in een los buis en een zeer wijde pantalon gekleed, geruischloos voortglidend op de dikke vilten zolen van zijn huisschoenen.

Het was een Chinees, maar Raffles zag toch aanstonds, dat het niet de heer des huizes was.

De man liet zijn donkere oogen snel en onderzoekend over het gelaat van den laten gast nam.

Tot zijn blijdschap bemerkte Raffles aanstonds dat de man Howard moest kennen, want hij maakte een diepe buiging, en zei toen met zijn toonlooze keelstem :

— De Meester is juist naar zijn slaapkamer gegaan, mijnheer.

— Dan moet hij er maar weer uitkomen ! zeide Raffles, zijn hoed nog wat schuiner plaatsend. Denk je soms dat ik dien langen

tocht voor niets wil hebben gemaakt ? Er is haast bij ! Haal hem hier !

— Hebt gij de schijf, mijnheer ?

— Hier, gele duivel ! En maak nu wat voort !

De Chinees had een korten blik op de halve, ivoren schijf geworpen, keerde zich zwijgend om, en verdween in de duisternis van de lange gang.

En wel moest de naam van Shirley een geduchten klank hebben, want er waren nog geen twee minuten verlopen, of Wong Li kwam opdagen, bezig met het dichtknoopen van zijn zijden buis. Hij kwam wel niet met een zonnigen glimlach in de lippen, als om een lieven gast te begroeten — maar hij kwam dan toch !

— U is terug ? begon hij aanstonds. De zaak is zeker van gewicht dat gij den armen Wong Li van zijn nachtrust berooft ?

— Ze is zeker van gewicht, gele schavuit, als de Meester er achter zit ! antwoordde Raffles met een dikke tong. Hier heb je het schijfje — je ziet dat ik er nog de drager van ben ! Haal het meisje, of breng me bij haar — ik neem haar mee !

Er flitste iets in de zwarte oogen van den Chinees, toen hij zei :

— De meester is dus van gedachten veranderd ?

— Dat schijnt zoo, vriend Li ! Komt er nog wat van ? Ik heb niet veel lust om te wachten — en de Meester waarschijnlijk nog veel minder, ha, ha !

Wong Li had vlug de schijfhelften aangepast, gaf den gewaanden Howard zijn helft terug, haalde de schouders op, en zeide :

— Professor Shirley is de Meester — en de arme Wong Li is zijn onderdanige slaaf ! Kom mede, dan kunt gij langs den achteruitgang de straat bereiken. Het is niet goed, dat men jonge meisjes op dit uur van den nacht uit het nederige huis van Wong Li ziet komen.

Op dat oogenblik ging ergens achter in de gang de telefoon.

Wong Li excuseerde zich met een gelaat dat verwondering te kennen gaf, en liep dadelijk op de telefoon toe.

Hij luisterde eerst, en antwoordde toen zoo zacht, dat Raffles onmogelijk kon verstaan wat hij zeide, vooral niet omdat die Chinees zich van zijn eigen taal bediende.

Wong Li stond met zijn rug naar hem toe, toen hij langzaam het toestel weer neerlegde.

Toen hij zich omwendde, lag er iets op zijn

gele tronie, dat Raffles onmiddellijk de hand in den zak deed steken waar zijn browning was.

Maar een seconde later was het gele gezicht weer een en al zoetsappigheid. Handenwrijvend en telkend buigend met een grijnslach, die al zijn gele tanden ontblootte, zei hij vriendelijk.

— Wees zoo goed, mij te volgen, Mister Howard — wees zoo goed!

— Ik volg je, gele schelm — en ik verzoek

je, wat voort te maken! zei de Raffles.

Hij wist dat er iets geschied was, in de laatste seconde. Wat het was, kon hij zich niet voorstellen, maar hij wist, dat het gevaar voor hem beteekende — en hij nam zich voor, meer dan ooit op zijn hoede te zijn. De vingers van zijn rechterhand waren om de harde kolf van zijn browning geklemd, toen hij Wong Li door de halfduistere gang begon te volgen.

DUBEC

Geen ander merk telt zooveel trouwe rookers

HOOFDSTUK IV.

DE MARTELING.

Raffles volgde denzelfden weg, dien een paar uren tevoren de rampzalige Howard had gevolgd.

Hij hield Li goed in het oog, met zijn zaklantaarn in zijn linkerhand, klaar om die te gebruiken, zoodra het noodig mocht worden.

Zoo kwamen zij langs het vertrek, waar geschoven werd, en waar enkele Chineezzen volkomen bewusteloos op hunne rustbanken lagen, vermagerd en als dood, liepen door een lange gang, en kwamen zoo in het huis, en in dezelfde kamer, waarin zich de opening bevond, die Howard 'n blik had gegund op de gevangene.

Raffles had opgemerkt dat Wong Li zeer langzaam had geloopt. Het was duidelijk, dat de Chinees dit met opzet deed, waarschijnlijk om tijd te winnen. Het verwonderde Raffles zelfs, dat de kerel hem niet in een verkeerde richting had gebracht. Misschien had hij dit nagelaten, om niet al te vroeg zijn achterdocht te wekken.

— Want dat er iets gaande was — Raffles betwijfelde het geen seconde meer.

Een paar malen had Wong Li omgekeken met een loerende, tijgerachtige uitdrukking in zijn zwarte oogen, als om zich te vergewissen, dat de bezoeker hem wel volgde — of om Raffles' indruk beter weer te geven, dat de prooi hem niet ontsnapte.

Wong Li had langzaam het schuifje in den wand opzij getrokken, en zeide nu grijnslachend:

— Ga op een stoel staan, dan kun je haar even zien! Heel belangwekkend!

— Prachtig, vriend Li — maar blijf niet achter me staan, wat ik je verzoeken mag! Ik kan het denkbeeld niet verdragen, dat ik het Gele Gevaar zoo dicht achter mijn rug heb! Ga naast mij staan, jij schelm!

Schouderophalend ging Li met zijn rug tegen den wand staan, vlak naast den stoel waarop Raffles klom.

Deze wierp even een blik door het vierkante

gat, en zag recht in het bleeke, wanhopige gezicht van een nog heel jong meisje met groote, glanzende oogen die smeekend in zijn richting staarden, zonder hem te kunnen zien, en lange diepzwarte krullen.

Haar kleine handen lagen in haar schoot gevouwen, met ineengestremde vingers. Zij zat doodstil, als een gevangen vogeltje, nog slechts ten halve begrijpend wat haar lot zou zijn. Zij was nog half een kind.

— Mooi hè? vroeg Wong Li, zich in de handen wrijvend. Een heerlijk hapje voor den meester! Maar het heeft ook moeite gekost, het kleine schatje hierheen te krijgen! U weet zeker hoe het gegaan is, mijnheer Howard!

— Ik weet het niet, en het kan mij ook niet schelen, antwoordde Raffles kortaf. Maak de deur open, en breng mij bij haar! En vlug een beetje want er is geen tijd te verliezen!

Maar Wong Li was heelemaal niet vlug. Integendeel, plotseling schenen zich allerlei tegenlagen voor te doen. De deur van de kamer wilde niet dadelijk open. Het licht in de gang ging uit, op onverklaarbare wijze, en Raffles moest zijn zaklantaarn te hulp roepen, en tot overmaat van ramp klaagde de Chinees, dat hij den sleutel van de gevangenis van het jonge meisje in zijn eigen woning vergeten had, en hem dadelijk zou gaan halen.

Raffles echter greep hem stevig bij een van zijn magere armen en zeide koeltjes:

— Verlies maar geen tijd, gele broeder! Ik heb je liever bij mij! Het is gek, maar jij behoort tot de menschen, die ik graag dicht in mijn nabijheid weet! Ik kan er zoo wel inkomen! Je ziet, hoe gemakkelijk het is, als men op alles is geprepareerd!

Vlug had Raffles de twee grendels terug geschoven, en werkte nu aan het slot, met een van zijn loopers.

Eenmaal had het den schijn, als of Wong Li

wilde wegsluipen, maar die dekselsche kerel naast hem scheen wel overal oogen te hebben, want hij keek onmiddellijk van zijn werk op, en zei dreigend :

— Blijf naast mij, Li, of mijn revolver gaat bij ongeluk af! Je tronie bevalt mij niet, papa! En ik mag dan een beetje dronken zijn — mijn schot is raak, denk daarom!

De deur ging open.

Raffles duwde Wong Li voor zich uit, en maakte onmiddellijk licht, door den schakelaar om te draaien.

Het meisje slaakte een luiden schreeuw van schrik, en week achteruit, tot in den versten hoek van het vertrek.

— Je hebt niets te duchten, kleintje zeide Raffles op zachten toon. Ik ben een vriend, en ik kom je hier weghalen! Hoe is je naam?

— Ik heet Elena Hovary, mijnheer, antwoordde het meisje met bevende stem. Heb medelijden! Mijn arme vader zal doodelijk ongerust zijn! Breng mij naar hem toe!

— Wees maar stil — over een uur zul je bij hem zijn, als ik er iets aan doen kan, hernam Raffles vriendelijk. Li, ga in dien hoek staan! Ik heb je nu niet meer noodig! Ik kan er wel alleen uitkomen! Elena, zet dat aardige hoedje maar op, en sla vlug je mantel om! Wij hebben haast — het is hier niet pluis!

Er was iets in de stem van Raffles, dat het meisje niet alleen gerust stelde, maar haar ook tot spoed aandreef.

Haar vingers trilden, toen zij het kleine, sielike hoedje over het zwarte haar stulpte, en haar korte mantel aantrok, waarbij Raffles haar hielp, zonder echter zijn oog af te wenden van den Chinees, die schoorvoetend naar een hoek was gegaan.

— Wat beteekent dit eigenlijk, mijnheer Howard? vroeg hij na een oogenblik. Het lijkt wel alsof gij den ouden Li niet vertrouwt! Gij denkt zeker dat gij gevaar van mij te duchten hebt?

— Maar man, jij bent een gedachtenlezer! riep Raffles uit. Daar sla je den spijker precies op den kop! Dat denk ik inderdaad! Nog eens, je facie staat mij alles behalve aan. Het is van nature al zeldzaam onsympathiek, maar van nacht boezemt het mij bepaald afkeer in! Je ziet er juist uit als een tijger, die alleen nog maar blaast, maar aanstonds zijn sprong zal wagen! Juffrouw Elena — ik ben tot uw dienst!

Hij liet haar voorgaan, en wilde haastig op zijn beurt in de gang treden, toen Wong Li

schoot, door de zak van zijn wijde pantalon heen.

Het was meer een schot op goed geluk, want Wong Li was volstrekt geen cowboy, en hij miste dan ook.

Raffles verloor niet veel tijd met praatjes, maar schoot onmiddellijk terug, van de heup af, en Wong draaide als een tol om, en viel plat voorover op den grond, aan den schouder gewond.

Het meisje had een kreet geslaakt, maar Raffles zeide dadelijk geruststellend :

— Het is niets! Dat is zoo onze manier van twisten! Lieve hemel, gij gaat toch niet flauwvallen? Het oogenblik is al heel slecht gekozen!

Of dit zoo was of niet — de kleine Hongaarsche draaide verdacht met haar oogen, wankelde, zocht steun bij Raffles, en zou gevallen zijn, als hij haar niet had opgevangen,

Hij aarzelde geen oogenblik, maar nam haar op in zijn krachtige armen, en droeg haar voort. Maar ver kwam hij niet. Er klonken snelle schreden op het portaal, en Raffles wist dat hij overrompeld was.

Met den voet duwde hij de deur open van de kamer, waarin de Chinees hem het eerst gebracht had, en legde het bewustelooze meisje op de breede rustbank. Hij vloog weer naar de deur terug, en stond tegenover een zestal mannen, die de gang al betreden hadden en waar het licht nu weer brandde.

Raffles trachtte de lamp uit te schieten, maar de haast deed hem het gloeipeertje op een millimeter missen.

Hij kon een van de kerels neerschieten, maar toen waren de anderen ook al bij hem.

Er ontstond een geweldige worsteling, en Raffles vocht, zooals hij in langen tijd niet had gedaan. Zijn harde, geoeffende vuist beukte nog twee van de aanvallers neer, maar een derde deed hem verraderlijk struikelen. Hij kreeg het gewicht van twee anderen boven op zich, en tenslotte werd hij overmand, en stevig gebonden met touwen, blijkbaar opzettelijk tot dat doel meegenomen.

Het spreekt van zelf dat zijn vermomming door die hevige worsteling nogal sterk had geleden! Hoe goed zijn pruik ook was bevestigd — tegen zulk een beproeving was zij niet bestand geweest, en zij lag dan nu ook vertrap ergens in een hoek.

Drie mannen stonden hijgend en met gescheurde kleeren tegenover hem, en Raffles herkende althans een hunner, ofschoon een van

zijn oogen was dichtgeslagen, onmiddellijk — het was de man, dien hij dienzelfden nacht ten huize van Loe Bishop had neergeslagen, omdat hij Jane Collins lastig viel — Buck Logan.

En deze moest hem ook herkennen, want hij zeide, met trillende vingers het bloed van zijn gelaat wissend :

— Ik geloof bijna dat wij elkaar kennen, mijn waarde ! En je kunt je gelukkig prijzen, dat we opdracht hebben gekregen, je tot iederen prijs te sparen ! Anders zou je nu al den inhoud van mijn browning in je lichaam hebben ! Wel, dat wordt een mooi zaakje, Mike !

Hij had die laatste woorden grinnikend gezegd tot een kleinen, levendigen man met breede schouders, die om zijn drukke gebaren en zijn rusteloosheid bij de bendeleden bekend stond als Mike Pep.

Mike knikte vol blijdschap, trok zijn kleeren recht, betastte vol zelfbeklag een dikken buil op zijn hoofd, en antwoordde toen :

Het wordt een prachtvertooning, Buck, benieuwd, wie deze snoeshaan is ! Heb je er een idee van ?

— Politie of zoo ! antwoordde Logan schoudeophalend. De Meester moet het maar uitvinden ! Maar ik geloof het niet ! Er zit iets anders achter. Waar is Daisy ?

— Die hebben ze beneden gelaten !

— Nu, die kan er ook van profiteeren ! spotte Buck. Die heeft je zeker alles aan je neus gehangen, niet waar, pruikeman ?

— Daisy Mayflouwer heeftmet de zaak niets te maken, antwoordde Raffles kalm. En wees voorzichtig — laat haar niets ontgelden, of het loopt slecht met jullie af !

— Praats heb je genoeg, dat is duidelijk ! hoorde Logan. Je zult straks wel een toontje lager zingen. Die meid moet je iets verklapt hebben. Zij heeft ons verraden ! Jij, die blonde feeks en Daisy — dat zijn er drie, die bij elkaar hooren ! Nu, we krijgen het er wel uit.

Mike Pep had intusschen de deur geopend van de zijkamer, een blik naar binnen geworpen, en zei nu grinnekend :

— Het lieve diertje is van zich zelf gegaan ! We kwamen net bijtijds, Buck ! En waar zit die gele duivel ?

Hij opende de tweede deur, en vond daar Wong Li kreunend op den vloer liggen.

— Maar die man is tekeer gegaan als een halve compagnie soldaten, vloekte Mike. Twee van de jongens knock-out, wij zelf zien er ook niet fraai uit, Ted heeft een kogel in zijn maag,

en dit vod hier heeft er een in zijn schouder !

Ik zal hem wel verbinden, Buck, breng jij hem maar naar beneden, met de anderen, als die al weer beenen hebben, om mee te kunnen loopen !

Raffles werd aangegrepen, en door zijn aanvallers gebracht naar een ruim vertrek, waarop dat oogenblik een vijftal mannen zwijgend bijeen waren die Daisy bewaakten, die zelf bleek en hoestend en blijkbaar volkomen onverschillig terzijde zat.

Zij hief even het hoofd op, om naar Raffles te zien, en keek toen weer dadelijk voor zich.

Ongeveer vier minuten later ratelde er een elektrische schel, en dadelijk verlieten vier van de vijf mannen die daar reeds waren, het vertrek.

Het bleef even stil, en eensklaps rees er aan den wand een groot, fraai geschilderd schilderij omhoog, en een opening werd zichtbaar ter groote van een gewone deur.

In die deuropening vertoonde zich een man, en dadelijk vlogen twee van de daar aanwezige bendeleden hulpvaardig toe, reikten hem de hand, en hielpen hem om uit de opening, die ongeveer twee meter boven den grond lag, eerst op een stevige tafel daaronder, vandaar op een stoel, en volgens op den vloer stappen.

Die man was professor Shirley.

Raffles had hem reeds eenmaal gezien, onder geheel andere omstandigheden. Toen was zijn gelaat verre van aantrekkelijk geweest, maar nu vertoonde dat breede, witte gezicht een uitdrukking, die zelfs een moedig man vrees zou hebben aangejaagd.

Hij kwam langzaam op den gebonden Raffles toe, beschouwde hem met groote aandacht, zonder iets te zeggen, draaide zich om, nam plaats in een gemakkelijken stoel, wreef met zijn witte, dikke vingers langs zijn dubbele kin, en begon toen, Raffles strak aanziende :

— Dat is een zeer eigenaardige zaak. Waarom gaf jij je uit, voor Howard, die dood is, omdat hij zich onbescheiden toonde ?

— Wel, dat was gemakkelijker om hier binnen te dringen ! antwoordde Raffles rustig. Ik was bang dat Wong Li me anders niet zou toelaten.

— Wat kwam je hier doen ?

— Het Hongaarsche meisje redden !

— Hoe wist je dat ze hier was ?

— Howard vertelde het immers — toen hij nog leefde !

— Hoe kwam je aan die halve schijf ?

— Ik vond ze voor mijn voeten ! Howard

had ze laten vallen..

— Maar dat zwarte serpent daar heeft je de plek genoemd waar zij was — mijn Hongaarsche aanwinst ?

— Zij heeft niets van dien aard gedaan ! De juiste plek ontdekte ik zelf !

De aderen op het voorhoofd van den Meester zwollen tot koorden, en zijn dikke handen grepen krampachtig de leuning van zijn stoel, toen hij hernam, Raffles met een boosaardigen blik beschouwend :

— Ik denk niet dat je die bewering lang zult volhouden ! Maar je zult me nog meer op vragen te antwoorden hebben. Om te beginnen dan — wie ben je ?

— Pardon — ik zou liever mijn incognito willen bewaren ! antwoordde Raffles hoffelijk.

— Maar ik heb mijn vermoedens, en die zou ik wel bevestigd willen zien — of teniet gedaan ! Nog pas kort geleden heb ik te doen gehad met een zekeren Engelschman, die hier zijn neus komt steken in dingen, die hem volstrekt niet aangaan, en die mij reeds enkele keeren het grootste nadeel heeft berokkend.

— Ik weet niet wien gij bedoelt ! zeide Raffles de schouders ophalend.

— Toch niet ? Nu, wie weet vinden wij wel middelen, je geheugen wat op te frisschen ! Breng Wong Li hier !

— Hij is gewond, Meester ! zeide Buck Logan. Die man heeft hem een kogel door den schouder gejaagd.

— Zoo ? zeide Shirley onverschillig. Nu, dan is hij juist in een voortreffelijke stemming voor mijn plannetje. Jij ziet er trouwens ook niet geschikt voor een salon uit, Logan ! Allemaal het werk van deze vriend ? Mijn compliment ! En nu Wong Li hier met of zonder kogel in zijn schouder !

Een man verliet haastig het vertrek, en Shirley richtte zich weder tot Raffles :

— Het toeval bestuurt nog maar al te vaak het menschelijk lot, mijnheer Dinges ! Als ik niet nieuwsgieriger was geweest en eens getelefoneerd had, en als Wong Li den naam van den door den Howard niet had genoemd, die weer levend was geworden om hem te bezoeken, en mijn lief, klein meisje zoogenaamd uit mijn naam weg te halen, dan zou ik weder een droevig figuur hebben geslagen !

Raffles keek den man strak aan, die bevelvoerder over eenige honderden van de gevaarlijkste moordenaars en dieven, en zeide toen afgemeten :

— Ik hoop nog maar een ding, Shirley — en dat is, dat ik oud genoeg zal worden, om je nog eens in den electrischen stoel te zien !

— Weinig christelijk ! zeide Shirley verwijtend, en zijn dik hoofd schuddend. Werkelijk zeer weinig Christelijk ! Het verbaast me van je ! Apropos, hoe kwam je op die fuif van mijn uitstekenden vriend Loe Bishop ?

— Een truc ! Het beroepsgeheim verbiedt me nadere bijzonderheden te melden.

— Ook nog geestig nu en dan ? Maar dan ben je een zeldzaam mensch ! Het is nu maar de vraag, hoelang die geestigheid zich zal handhaven ! Aha daar is onze vriend Wong Li — een beetje bleeker dan gewoonlijk, en niet zeer vast ter been, maar naar ik hoop, helder van hoofd, en bereid om ons voor te lichten op een gebied, dat hem welbekend moet zijn. Luister dus eens goed, Li. Menigmaal las ik, in den weinigen vrijen tijd die een druk en wel gevuld leven mij laat, over een kunst, waarin jij en je landgenooten uitmunten — die van de pijniging van het menschelijk lichaam ! Daarin hebben de Chineezers het tot een verwonderlijke hoogte gebracht ! wij nemen bij voorbeeld eens aan, dat een man iets wil verzwijgen, dat wij daarentegen gaarne zouden willen vernemen ! Hij verbergt zijn identiteit, hij ontkent de banden die hem aan een medeplichtige binden ! Zouden er, dunkt je, waarde vriend Li, middelen zijn, om zulk een man aan het praten te krijgen ?

Li wierp Raffles een blik van doodelijken haat toe, maar waarin ook een helsche vreugde glom, en zei, slap neergezeten in den stoel waarop men hem had moeten plaatsen :

— Zulke middelen zijn er, Meester ! Zeer vele, en goedwerkende ! Kleine en groote, langzame en snelle — en van allerlei graden ! Van de spitse houtjes onder de nagels tot aan de marteling van de Bloempot en de Rat, van het kittelen der voetzolen tot aan de Pijniging van de Klok.

— Goed zoo, mijn uitmuntende Wong Li ! prees Shirley hem, met zijn hand weer over zijn breede, witte kin strijkend. Natuurlijk zijn er ook wat ik zou willen noemen, huismiddeltjes die onmiddelijk en zonder al te veel omslag kunnen worden toegepast ?

— Tientallen meester !

— Hoe langer hoe fraaiër, zoodat, als ik je verzocht, hier in je eigen huis eens een kleine voorstelling te geven van zulk een Chineesche marteling, je dadelijk daartoe zoudt kunnen overgaan ?

— Onmiddellijk, Meester, antwoordde Li, met een breedten grijns. Een ketel water, opgehangen aan een touw zou reeds voldoende zijn! Ik hang dien ketel op een hoogte van twee meters boven den grond op, ik boor een fijn gaatje in den bodem, en daaronder op den vloer, zoodat hij zijn hoofd onmogelijk kan verroeren, bind ik mijn man vast! Er lekt langzaam een druppel op zijn voorhoofd — en dan weer een — en nog een — steeds op dezelfde plek, en binnen twee dagen — —

— Ho wat! viel Shirley hem in de rede. Ik wil er geen geduldspelletje van maken, man! Ik geef je een uur, op zijn allerhoogst!

— Ook dat kan! zeide Wong Li levendig. Gij kunt het aan mij overlaten! Binnen een half uur zal hij alles zeggen wat gij weten wilt —

En meer dan dat!

— Dat hoeft niet! hernam de Meester laconiek. Als hij mij maar zegt wat ik verlang te weten, dan ben ik tevreden.

De kalme stem van Raffles liet zich hooren, die zei:

Maar er zullen onzen Wong Li toch wel gevallen bekend zijn, van menschen, die ondanks die martelingen, niets gezegd hebben?

— Ken jij van die gevallen Li, vroeg Shirley norsch.

— Ik ken ze meester — zij zijn uiterst zeldzaam!

— Voeg dan van nacht nog maar een geval aan je kleine verzameling toe, jij gele duivel zeide Raffles rustig.

Wilt U Uw vriend of U zelve
een welkom geschenk geven, koop dan een
blikken doos DUBEC van 50 of 100

HOOFDSTUK V.

DE RATTEN.

De Chinees grinnikte maar eens, zijn handen wrijvend en hoonde :

— Jij Westering — je weet niet wat je zegt, je kent onze middelen niet, onze martelingen ! Jullie blanken zijn week en laf, en kunnen geen uitgezochte pijnigingen bedenken ! Wij zijn daar de meesters in, wij Chineezen ! Meester, ik durf er mijn hand voor in het vuur te steken, dat deze man binnen een half uur zal spreken. Ik heb een niet al te snel werkend middel, dat er op het eerste oog vrij onschuldig uitziet — maar aan zijn kracht heeft nog niemand weerstand kunnen bieden !

— Wel, je denkt hem aan zijn teenen op te hangen, grappenmaker ? vroeg Shirley, over zijn breed gezicht strijkend, en zonder Raffles een seconde uit het oog te verliezen.

— Ik heb iets beters — want dat zou te lang duren ! antwoordde de Chinees grijnzend. Ik heb er helpers bij nodig — vier beenige, heel kleine, maar die nooit hun taak verzuimen !

— Ontvouw ons dan je plannen eens, schelm, gebod Shirley, gemakkelijk achterover leunend in zijn stoel.

— Wel, ik heb in een kleine kelder in mijn huis een dertigtal groote ratten — maar weer niet al te groot, want die zouden er al te spoedig een einde aan maken. De beestjes zijn nooit overvoed, en daardoor steeds hongerig ! Ik houd ze in een hok, met een kleine valdeur, die ik van buiten af kan optrekken en de man die met hen wordt opgesloten, brengt onaangename oogenblikken door ! Het duurt soms heel lang ! In het begin kan hij zich verdedigen, maar na een dag, twee dagen wordt hij zwakker, hij kan niet meer goed van zich afschoppen, en — mijn kleine vriendjes krijgen de overhand !

— Een paar dagen is veel te lang ! riep Shirley woedend uit. Denk je dat ik niets anders te doen heb dan daarop te wachten ?

— Stel U gerust, Meester — ik kan het tempo regelen ! Ik ben een meester in mijn vak ! Mijn kleine knaagdieren zijn verzot op reuzel. Wij zullen de beenen van dezen man tot over de knie ontblootten — en een dun laagje reuzel zal dan wonderen verrichten ! Hi, Hi, U zult ze eens prettig zien knabbelen. Het gaat niet gauw, het gaat ook niet langzaam — maar de pijnen zijn in ieder geval verschrikkelijk, en ik zou den man willen zien, die zijn geheim zou weten te bewaren, onder de beten van drie dozijn ratten !

Raffles haalde de schouders op en zeide :

— Je spreekt dwaze woorden, Wong Li ! Indien ik dat wil, zeg ik niets — en ook ik heb mijn middelen, wees daarvan overtuigd ! En wat U betreft mijnheer Shirley — wij zullen hierna nog wel eens een woordje met elkander te wisselen hebben, denk ik !

— Zou je denken ? vroeg de bendechef hoonend. Hierna ? Nu, het is mogelijk ! In deze tijden bestaan er geen onmogelijkheden meer ! Wil je nu zeggen wie je bent, waarom je hier gekomen bent, waar je je geld hebt, wie je vrienden zijn ?

— Neen ! antwoordde Raffles met kracht.

— Je wilt ock niet zeggen of deze vrouw je geholpen heeft ?

— Zij heeft mij volstrekt niet geholpen ! Ik zag haar op het feest van dien zwarten bandiet daar voor het eerst.

— En die blonde bedriegster, die ook is binnengeslopen met dit karonje.

— Ook haar kende ik niet !

— Dan zal ik je even op de hoogte brengen, wat dat betreft, riep Shirley woest. Zij was een detective, en als ze ooit weer bij ons binnen durft dringen, dan zal ik last geven, haar niet te sparen! En wat deze slet hier betreft — zij zal haar straf ondergaan, die zij verdiend heeft! Zij weet wat ik bedoel!

Daisy haalde de magere schouders op en zei met een heesch lachje:

— Alsof ik bang ben! Ik heb toch geen maand meer te leven! Een beetje vroeger of later!

En eensklaps barstte zij uit, en haar zwarte oogen flikkerden:

— En als je het dan weten wilt — ja, ik heb die laatste maand van mijn leven willen besteden, om jullie beesten er allemaal in te laten loopen! Ja, op die manier hoopte ik een beetje goed te maken van wat ik misdaan heb! Dat met de detective was nog maar een onbeduidend begin. Ik wilde bewijzen tegen jullie verzamelen — zolang ik er nog tijd voor had! Het is me mislukt, en dat zal ik me zelf nooit vergeven! Jullie hebben te vroeg achterdocht gekregen. En het kan me verder geen steek schelen, wat jullie met me doen!

Zij moest ophouden, en snel den zakdoek naar haar mond brengen. Haar geheele, al te slanke lichaam schokte van het hoesten. Maar Bishop kwam op haar toe, wit van drift, en sloeg de rampzalige vrouw hard in het gelaat, zoodat zij tegen den grond smakte.

Raffles deed een zoo heftige poging om zich te bevrijden, dat de touwen kraakten, en diep in zijn vleesch drongen, en hij zeide op een toon van de diepste minachting:

— Jij laffe hond! Eenmaal hoop ik je daarvoor te kunnen straffen! Een vrouw te slaan, die stervende is!

Loe Bishop draaide zich om, en kwam met gebukt hoofd op hem toe, de vuisten gebald, op den weerloozen man neer te slaan, maar er was iets in de oogen van Raffles, dat hem zoodanig verschrikte, ondanks de dikke touwen, dat hij verbleekend achteruit week, en mompelde:

— Nu, we zullen jou wel krijgen! Gooi hem maar voor de ratten, Li!

— Zou je er aan willen denken, Bishop, dat ik hier zit? klonk snijdend de ijskoude stem van Shirley.

Verschrikt week Loe Bishop achteruit, als een hond, die een pak slaag heeft gehad.

Een oogenblik liet Shirley het breede, witte

gelaat op de borst neigen, en scheen na te denken.

Toen stond hij op en zei:

— Jij blijft hier, Bishop, en jij regelt het zaakje met dezen man hier. Ik moet binnen een uur weten, waaraan ik toe ben. Je kunt mij naar mijn huis den afloop telefoneeren. Wat deze man ook zegt, hij moet worden vastgehouden totdat ik terugkom! Of tot dat mijn bekende boodschap komt, voorafgegaan door het wachtwoord. Ik kan mijn ongeduld niet langer bedwingen om nader kennis te maken met mijn nieuwe vriendinnetje! Het had hier zullen geschieden, maar het is mij hier te druk! Mijn auto, Jim! Laat zij geblindoekt worden, en draag haar in den wagen! Vlug een beetje! Als zij tegenspartelt, binden! Zij mag niet weten waarheen zij gaat!

Raffles moest zich uit alle macht beheerschen. Hij wist welk lot het ongelukkige schepsel te wachten stond. Onteerd zou zij over weinige dagen door den ellendeling worden weggevoerd, als een oude, versleten handschoen.

En hij kon niets doen — Drie revolvers waren op hem gericht en de touwen waren nieuw, dik, en even sterk als staaldraad.

Ditmaal scheen het lot zich tegen hem te zullen keeren. Hij dacht aan Brand en aan Henderson, die daar buiten waren.

Hadden zij den troep zien binnen gaan? Begrepen zij, wat er geschied was? Zouden zij gelegenheid vinden, dit huis binnen te dringen — tot dit vertrek?

Het moest betwijfeld worden! Raffles had al de ontdekking gedaan, dat het huis zeer groot was, of beter gezegd, dat het er op zijn minst drie waren, die door ondergrondsche gangen met elkander in verbinding waren gebracht.

En bovendien werden zij goed bewaakt ook. Raffles zou hier nooit binnen zijn gedrongen, zonder zijn vermomming!

De stem van Shirley liet zich opnieuw hooren, sleepend, en onverschillig:

— Wat die vrouw betreft — opruimen op de bekende manier! Ik ben niet van plan, ditmaal persoonlijk den Raad van Tucht voor te zitten! Doe jij het Loe! Zij heeft zich schuldig gemaakt aan verraad, en het proces kan kort zijn! Maar eerst die indringer! Haal de waarheid uit hem, al moest je het met gloeiende tangen doen! En denk erom, Li, dat ik jou verantwoordelijk stel, als er iets misloopt! Ik verwacht over een uur je bericht. Bishop. Houd hier zoo veel mannen als er noodig zijn voor het werkje.

Is de auto er, Jim ?

— Alles is in orde Meester !

— Is mijn duifje naar binnen gedragen ?

— Ja, Meester, en de Nikker bewaakt haar zoolang. Zij is bij volle kennis, op het oogenblik. Wij hebben haar moeten binden en knevelen.

— Goed zoo, goed zoo ! zeide Shirley, en hij lekte zich de lippen, als een roofdier, eenige oogenblikken voor de voeding

Hij wierp Raffles nog een blik toe, en zeide kortaf :

— Ik zou je raden, maar spoedig te bekennen, mijnheer.... Dinges ! Misschien zien wij elkander nog wel terug — maar ik acht het niet waarschijnlijk !

Het volgende oogenblik was hij verdwenen.

Een paar van de kerels, die in het vertrek waren gebleven hadden de bewusteloze Daisy van den grond getild, en brachten haar weg, naar een andere kamer, waar van de deur gesloten werd.

Raffles twijfelde geen oogenblik aan het lot van de ongelukkige. Zij zou stellig vermoord worden, en op zijn best met tien of twaalf kogels doorzeefd ergens in een vunzigen kelder ter aarde storten, om later door een of ander geheim luik te worden geworpen, zoodat men zelfs geen spoor meer van haar lijk zou terug vinden.

Drie mannen voerden hem zelf de kamer uit.

Wong Li echter liet in zijn stoel schrille kreten hooren, omdat men hem vergat, en een der kerels, een stoere knaap, keerde terug en de Chinees schreeuwde woedend :

— Wou je het zonder mij stellen, schoft ? Weten jullie wat je te doen hebt ? Til mij op — maar voorzichtig ! Het is of mijn schouder brandt ! Mogen de ratten hem opvreten, stukje voor stukje !

Kermend liet hij zich optillen, als een klein kind, en de anderen achterna dragen.

Op zijn aanwijzing liep de kleine troep haastig door een steenen gang, die hol klonk, opende een kelderdeur, daalde een trap van acht treden af, en kwam op die wijze in een stikdonker vertrek, waar een mufte stank heerschte.

En waar een paar zaklantaarns licht moesten verspreiden,

Bij dat licht zag Raffles een soort van kooi staan, en achter de tralies daarvan de roode, boosaardig gloeiende oogjes van een groot aantal ratten, die elkander verdrongen, en een scherp gepiep lieten hooren.

De tralies waren bevestigd in een soort van

raam, dat in twee sponningen liep, en met behulp van een koord, dat over een paar katrollen ging en tenslotte door een kleine opening in den muur, van buiten af te worden opgetrokken.

In den kelder stond verder een soort van brits, van zware balken gemaakt, en met ijzeren bouten in den steenen vloer vastgeklonken.

Een paar sterke riemen, aan stalen krammen vastgemaakt, spraken een duidelijke taal — zij waren bestemd om het gebonden slachtoffer vast te houden.

Li begon te spreken :

— Stulp zijn broekpijpen om ! Trek zijn schoenen uit. Ook zijn sokken. Zoo is het goed. Hier is een doos met reuzel. Bestrijk er zijn beenen mee. Niet al te dik, vervloekte ezels ! Wil je dat ze hun buik vol eten aan reuzel, en zat zijn voor ze aan het vleesch toekomen ? Zoo is het goed ! En let nu op, verrader ! In den zijmuur is een luikje van een hand groot, met vier kleine tralies erin. De ratten kunnen er niet door, maar wel kunnen wij je hooren schreeuwen, en je ook zien, als wij dat verlangen ! Bishop zal hier in de gang blijven, en naar je luisteren ! En help mij nu, verbind mij — ik ben een van de beste helpers van den Meester — denk er om dat hij woedend zal zijn als jullie mij laat krepeeren !

Hij was zoo zwak, door het bloedverlies, dat hij bijna bezwijmde.

Met half dichte oogen zag hij nog, toen Raffles op de bank werd gebonden, vastgesnoerd door de sterke riemen, en toen mompelde hij :

— Het koord — buiten den kelder — een flinke ruk — — —

Toen viel zijn hoofd krachteloos terzijde, en de man die hem droeg, ging snel met hem naar buiten, om zijn wonde te verzorgen.

Want inderdaad was Wong Li een kostbaar dienaar wiens leven waarde had voor den Meester !

De anderen volgden, en de deur werd gesloten met twee grendels.

Loe liet het schijnsel van een lamp door het kleine, vierkante gat ter groote van een handpalm naast de deur even binnen dringen, zoodat het het gelaat van Raffles trof, en zeid hoonend :

— Ik ben benieuwd of je even hard zult lachen als die arme Howard, die zoo jong is gestorven !

Het werd donker. Raffles had de oogen

gesloten.

Hij hoorde duidelijk hoe de ratten heen en weer liepen over den vloer van hun kooi, elkander bijtend, wild geworden door de reuk van de reuzel, en schel piepend.

Hij hoorde hoe Bishop in zich zelf gromde en toen ongeduldig vloekte.

Zijn lamp gaf slechts een onvoldoende licht, en het was duidelijk dat hij moeite had, het koord te vatten, dat de schuif van het hok moest openen.

Maar eindelijk had hij het gevonden. Hij gaf een harden ruk aan het touw, en lachte kort.

Raffles hoorde een schuivend geluid, en wachtte de komst van de uitgehongerde knaagdieren moedig af.

Hij kon zijn beenen niet bewegen, tenminste maar heel weinig, maar hij wist dat hij niets zou zeggen, tenzij hij dat zelf wilde.

Zijn geestkracht was zoo groot, dat hij alles zou kunnen verduren — ook dit.

En als de pijnen waarlijk ondraaglijk werden, dan wist hij middelen, om aan alles een einde te maken — ook zonder dolkmes, strop of revolver!

Maar tot zijn verwondering bleven de ratten daarbinnen in hun hok nog altijd vechten en piepen.

Was het touw soms gebroken dat de schuif moest openen? Had Loe er te hard aan getrokken?

Hij hoorde den kerel onderdrukt vloeken, en toen kwam weer het schijnsel van de lamp flauwtjes door de opening, en zocht den kleinen kelder af.

Raffles kon onmogelijk het gezicht van Bishop zien, maar wel hoorde hij zijn toornigen uitroep van ongeduld en verbazing!

En toen werd het plotseling donker, want de lamp was op den grond gevallen.

Bishop slaakte een schorren kreet, heet kort maar, en toen was er de doffe val van een groot lichaam op een steenen vloer.

Het hart van Raffles begon sneller te kloppen.

Wat gebeurde daar toch, in die smalle, donkere gang?

Hij hoorde een onderdrukt fluisteren — en eensklaps klonk het gerucht van grendels die terug werden geschoven, en haastige voetstapen die binnen traden.

Een lamp werd aangeknipt, de straal ging tastend den kelder rond, bleef op zijn gelaat rusten — en toen hoorde Raffles een geluid,

dat hem zoet in de ooren klonk — het was een hartige, gulle krachtterm, ergens uit het hartje van Londen, en uitgesproken door een mond, die hem heel goed bekend was!

Een lange, breede gestalte boog zich over hem heen, en hij voelde hoe een sterke hand de riemen begon los te gespen.

— Ik dank, James! fluisterde Raffles met een lachje. Dat was juist bijtijds! Ik vrees dat de dames en heeren ratten het ditmaal zonder mijn beenen zullen moeten stellen! Mijnheer Brand is hier toch ook?

— Vlak bij, Mylord! De hemel zij gedankt, dat we te rechter tijd zijn gekomen!

— Waren er geen van bandieten meer in de gang?

— Juist allen de trap opgegaan, denk ik! Er was een kerel, en dien heb ik met mijn knuppel op het hoofd geslagen, juist toen hij voor het luikje stond. Die is voorloopig niet lastig meer — ik taxeer voor een paar maanden! Als ik wat te hard heb toegeslagen, dan spijt mij, maar ik was driftig, en dan weet ik nooit precies wat ik doe! Ik heb Uw touwen doorgesneden, Mylord! Geloof gij te kunnen opstaan?

— Opstaan, mijn jongen? Wel, ik geloof dat ik zou kunnen koorddansen! Mij scheelt niets, ik heb zelfs geen schram! Alleen mijn kleederen zijn wat in wanorde, merk ik tot mijn spijt! Heb je een lamp bij je, James? Zie zoo — wel geschikt om mij te ontdoen van die onsmakejke reuzel! Het was bijna vernederend! Mijn schoenen? Dank je! Ah, daar is mijnheer Brand!

Inderdaad kwam Brand haastig binnen, heel zacht loopend, greep met zijn bevende hand die van Raffles en vroeg:

— Niet gewond?

— Gezond als een visch! Alleen wat slordig gekleed! Maar het is geen tijd om ons daarover te bekommeren! Ik hoor later ook wel van je, hoe je hier zoo juist bijtijds bent binnen gekomen. Wij hebben nu andere dingen te doen, en van veel grooter gewicht! Er verkeerden vrouwen in het grootste gevaar, en zij moeten tot iederen prijs gered worden! Een is er hier in huis — het ongelukkige schepsel, dat ten doode is opgeschreven, en dat zij lafhartig willen vermoorden, omdat zij verraad wilde plegen!

Onder het zachtjes fluisteren van die woorden was Raffles over het lichaam van Bishop heengestapt, dat de deur half versperde.

Hij wentelde het lichaam met den punt van zijn voet op den rug, keek in het gelaat, liet een zacht gefluit hooren, en zeide toen :

— James, je zult toch werkelijk je drift moeten trachten af te leeren ! Als deze man blijft leven, mag het een wonder genoemd worden !

— En ik noem het een groot ongeluk, Mylord ! bromde de reus grinnikend. Wel, hoe meer men van dit ontuig opruimt, hoe beter het voor deze arme stad is !

Raffles moest een lach onderdrukken, vatte den Hercules bij den geweldigen arm, en zeide, hem meetrekkend :

— Je liefde voor deze arme stad is roerend, James, maar ze zal je nog eens strafbare dingen laten doen !

— Die man was niet beter dan een beest, Mylord, en hij had U willen doodmartelen ! zeide Henderson onwillig.

— Stil maar, mijn jongen — je was in je recht ! zeide Raffles zacht. Kom Brand, vlug wat — wij moeten die zoogenaamde rechtszitting eens even gaan storen, voor het telaat is !

— Hier — neem deze browning ! zeide Brand, hem zulk een wapen in de hand drukkend ! Weet je den weg ?

— Zoo goed als dat in dit vervloekte huis mogelijk is ! In ieder geval kan ik het vertrek terug vinden, waar ik zoeven geweest ben ! En nu geen woord meer, want wij zijn er vlak bij !

Onhoorbaar, terwijl Henderson in de achterhoede volgde, sloopen Raffles en Brand verder de gang door, nu en dan stil staande om te luisteren.

Tenslotte legde Raffles den vinger op de lippen, en keek Brand veelbeteekenend aan.

Zij stonden nu niet ver van een deur, waarachter stemmen klonken.

Zij drukten zich zoo dicht mogelijk tegen den muur.

Een luide mannenstem sprak op dat oogenblik de woorden :

— En ik zeg je dat wij niets doen mogen, voor Loe Bishop terug is ! Zij hier heeft geen haast ! Ik neem het niet op mijn verantwoording haar zonder vonnis en behoorlijke rechtspraak naar de andere wereld te sturen !

— Kletspraatjes ! riep een ruwe stem. Dat is maar comédie ! Iedereen kent den afloop. Zij heeft verraad gepleegd, en ze wist wat er op stond — of wist je dat soms niet, jij zwarte duivelin ?

— Ik wist het ! klonk rustig de stem van Daisy Mayflower. Maar het kon mij niet schelen. Het was mij er om te doen, mij op jullie te wreken. Jarenlang heb ik met jullie meegeedaan. Ik zal mij niet mooier of braver maken dan ik ben. Ik deed het — omdat ik er lust in had omdat ik van het avontuur hield en nog om een andere reden, die niemand aangaat !

— Maar die iedereen kent ! zeide de ruwe stem vandaareven, met een hatelijk lachje erachter. Je had het te pakken van Loe Bishop ! Om altijd bij hem te zijn, heb je ons gevolgd ! En nu zal diezelfde man straks vonnis over je vellen ! Is dat niet grappig ? Duidelijker kan een man niet aantonen, dat een vrouw hem de keel uithangt !

— De laffe, onmenselijke schurk ; fluisterde Brand woedend. Wat wroet hij in het hart van die ongelukkige vrouw die toch moet sterven, en waarom geven zij haar die maand niet

— Nauwelijks een maand, Brand, fluisterde Raffles terug. De aandoeningen van dezen nacht zullen haar den genadeslag wel geven. Maar in ieder geval zal zij niet sterven door de hand van den eenigen man, dien zij misschien ooit heeft liefgehad !

Daisy had geen antwoord gegeven. En een kort oogenblik bleef het stil.

Toen zeide weer een van de mannenstemmen:

— Ik begrijp niet waar hij blijft ! Hij moest al lang hier zijn. Ik ga eens kijken.

Raffles en Brand hieven hun revolvers op. De deur ging open.

De man die haar opende gaf een schreeuw van woede, en vuurde driemaal zeer snel achtereen. In de richting van de gedaanten, die hij daar bij de deur zag.

Henderson, door een schampschot aan den benedenarm geroffen, liet een van zijn krachttermen hooren, maar de man achter de deur had zijn laatste schot afgevuurd.

Raffles schoot terug, zonder te mikken zelfs, en de man viel neer als een gevelde os, voor hij de deur had kunnen dicht werpen.

Toen stapte hij, met Brand aan zijn zijde, juist bijtijds de kamer binnen, om te beletten, dat de drie mannen die daar nog waren van hun wapens gebruik maakten.

Zij werden gedwongen, met hun rug naar den muur te gaan staan, en handen omhoog en in die houding werden zij zoo vlug en handig, van letterlijk alles beroofd, wat maar waarde had, als zij het zelven zeker nog nooit iemand

anders hadden gedaan!

Gouden horloges, gouden sigarettenkokers, dikke portefeuilles, kostbare ringen — het ging alles over in de zakken van Brand, terwijl Henderson, die eveneens was binnengetreden, er dreigend bijstond, zijn gelaat voor het grootste gedeelte verborgen door een

zwarten doek, en met een mantel los om zijn schouders, teneinde zijn gedaante zooveel mogelijk te verhullen. Daisy had strak naar het voorval gekeken, bleeker dan ooit, en Raffles ving haar juist bijtijds in zijn armen op, toen zij, uitgeput door al het gebeurde, ineenzakte.

▲

lemand, die Dubec-sigaretten rookte, was reeds half geïntroduceerd bij Lord Lister

▼

HOOFDSTUK VI.

HET EINDE VAN EEN SCHURK.

Een van de huizen van Shirley lag niet ver van Central Park, en men zeide dat de aankoop hem een millioen dollars had gekost.

En dat was zeker niet te veel voor dit fraaie huis, aan drie zijden omringd door een kleinen tuin, en op een van de duurste standen gelegen.

Het had maar drie verdiepingen, en op de bovenste verdieping was het vertrek gelegen, waar Shirley zijn „intieme feestjes,” placht te geven, dikwijls bewaakt door een paar van zijn vertrouwde dienaren, een Maleier en een Japanner die er wel voor zouden zorgen, dat geen ongewenschte bezoekers konden binnen dringen.

In dit vertrek nu trad Shirley binnen, op den voet gevolgd door zijn twee trawanten, die de bewusteloze Hongaarsche droegen.

Shirley maakte dadelijk licht, rangschikte wat kussens op een breede rustbank, en zeide:

— Leg haar hier neer! Isaki, vlug een souperkje, en het beste wat je krijgen kunt! Ik heb mijn plannen moeten veranderen. Pah Ansoe, is er iemand voor mij geweest, vannacht?

— Niemand heer!

— Maak dan vuur aan, het is hier kil!

Terwijl de twee bedienden zwijgend in den weer waren, trad Shirley op den schoorsteenmantel toe, drukte op een uitsteeksel, dat er uitzag als een fraai bewerkte krul in het prachtige eikenhout, en onmiddellijk, zonder eenig leven te maken, klapte een zeer smal deurtje open, naast den haard.

Shirley trad even in de lage, nauwe gang, evenwijdig loopend met den zijmuur, tot hij het boveneinde van een ijzeren wenteltrap bereikt had, keerde terug, en sloot, tevreden brommend, het geheime deurtje weer.

Mijnheer Shirley was iemand, die altijd

gaarne zijn aftocht dekte.

Er waren er maar zeer weinig, die kennis droegen van de aanwezigheid van dien geheimen uitgang. Loe Bishop wist er van, maar die was hem met lijf en ziel toegedaan, en zou hem nooit verraden!

IJverig liepen intusschen de bedienden heen en weer, dekten een kleine tafel, plaatsden er een fraaie, staande lamp bij, droegen ijs, wijn, champagne en fijne spijsen aan, snel bijeengezocht in de goed voorziene koelkasten, en hadden binnen een kwartier tijds een souper aangericht, waarvoor een fijn restaurant zich niet zou behoeven te schamen.

Elena ontwaakte juist uit haar hernieuwde bewusteloosheid, toen de bedienden op het punt stonden, heen te gaan.

Shirley wenkte den Japanner bij zich, en zei zacht:

— Verdwij nu maar, en wacht totdat ik jullie roep, en als mijn vriend Bishop soms te vroeg mocht komen, met zijn aangename boodschap, dan verzoek je hem, te wachten, en je waarschuwt me eerst op de bekende wijze. Ik wil niet graag gestoord worden! En verdwij nu!

De twee bedienden sloopen weg, en Shirley ging dadelijk achter hen de deur sluiten.

Het was de eenige van het vertrek, behalve het geheime deurtje naast den haard.

Hij had zijn jas afgeworpen, en kwam nu naar Elena toe, die langzaam was overeend gekomen, en zijn stem was heesch, toen hij begon:

— Nu zijn we dan eindelijk alleen, mijn duifje! Het is anders geloopen, dan ik dacht! Zulk aangenaam bezoek ontvang ik liever niet thuis! Maar nu zul je toch lief zijn, en begrijpen, dat

het beter is, mij te vriend te houden ?

Het jonge meisje keek hem een oogenblik met groote doodelijk verschrikte oogen aan, en toen sprong zij eensklaps op, en schreeuwde:

— Laat mij eruit ! Ik ga schreeuwen ! Laat mij onmiddellijk heengaan !

Shirley haalde zijn breede schouders op en zei spottend :

— Schreeuwen zou je niet veel baten, kleintje ! Zie je, deze kamer is speciaal ingericht, voor zulke kleine samenkomsten ! De muren zijn heel dik, de ramen hebben luiken van ijzer, en heel zware gordijnen, en er is op dit oogenblik niemand in mijn huis dan mijn twee bedienden — ik mag wel zeggen mijn twee slaven, en ik ! Niemand zou je dus hooren ! Wees nu verstandig en je zult het goed hebben ! Er staat je een leventje te wachten, zooals je je nooit hebt kunnen droomen ! Ik zal je juweelen schenken, en auto's, je zult alle vriendinnen de oogen uitsteken met prachtige kleeven — wat je vraagt, zal ik je geven !

Hij wilde zijn arm om haar schouders slaan, maar zij ontweek hem vliegensvlug, en snelde naar de tafel, waar zij een groot puntig vleeschmes greep.

Zij was bleeker dan een doode, maar vast beraden, toen ze er met moeite uitbracht:

— Als je mij durft aanraken, schurk, zal ik mij verdedigen ! en als ik daartoe niet in staat ben — dan beneem ik mezelf nog liever het leven !

— Ho, ho ! Die kleine is een ware boschkat ! riep Shirley, weer naderbij sluipend. Maar dat mag ik wel ! Ik houd daar wel van ! Dat is een bewijs van temperament ! Ik zou je aanraden, dadelijk dat mes weg te leggen, kleintje, want ik zweer je, dat ik er niet bevreesd voor ben !

Hij was met een paar stappen bij haar, zij wilde terugwijken, maar struikelde half over den zwaren, koperen koelemmer vol ijs, en voor ze het evenwicht had hervonden, had hij haar gewapende hand gegrepen, en zij worstelde wanhopig in zijn armen, terwijl hij haar trachtte te kussen.

Een verschrikkelijke walging steeg in haar op, en een mist kwam voor haar oogen, toen er plotseling buiten de gang snelle voetstappen klonken en er driftig op de deur werd getikt.

De stem van Pah Ansoe klonk gedempt en opgewonden :

— Meester, daar is mijnheer Buck Logan die U volstrekt noodzakelijk moet spreken ! Hij laat zich niet afwijzen. Er zijn ernstige dingen gebeurd, bij Wong Li. Die man is ontsnapt — — —

Shirley liet een soort van gebrul hooren, en ontspande zijn greep. Dadelijk vluchtte het meisje naar den versten hoek van het kleine vertrek, en stond daar bevend in afwachting het mes weer in haar kleine hand geklemd.

Shirley liep naar de deur, en schoof de knippen terug,

Terwijl hij dit deed, zeide hij :

— Laat hem in de zijkamer ! En jij, kom hier binnen met Isaki, en pas op die kleine tijgerin ! Vervloekt, dat mij dit nu gebeuren moest ! Maar is Loe Bishop dan kindsch geworden ? Kan hij niet meer op zijn gevangene passen ?

Hij trok de deur open, en week terug, alsof hij een geestverschijning zag.

Het was niet Pah Ansoe, die daar op de gang stond, maar een groote, krachtige gestalte. Hij werd op den voet gevolgd door een anderen man, die echter buiten bleef staan, waarschijnlijk om de wacht te houden.

Shirley deed een greep in zijn zak, maar hij was te laat. Reeds klonk de bevelende stem van den ander :

— Je handen op, Shirley ! En geen grapjes, man, want het zou je bezuren ! Het spel is uit !

Hij had de hand snel in den zak van het bende-hoofd gestoken, nam er de kleine browning uit, en liet die in zijn eigen achterzak glijden, den schurk in bedwang houdend met zijn eigen revolver.

Nu pas zette hij langzaam zijn hoed af, en vroeg in de kamer tredend :

— Herken je me niet, Shirley ? Kijk eens goed ? Wat zou je zeggen — ben ik mijnheer Dinges, of ben ik het niet !

Shirley wankelde achteruit, wreef zich met de hand over het voorhoofd en stamelde, terwijl zijn witte, vleezige wangen trilden :

— Je moet de duivel zijn !

— Nu, dat is wat overdreven ! Ik ben eenvoudig John Raffles — zooals gij geloof ik al vermoed hebt ! Ik kan er nu wel voor uitkomen, want ik geloof niet dat hier ratten zijn, om de waarheid uit mij te knagen !

— Daar zal Bishop voor boeten ! brulde Shirley, bijna dol van woede.

— Gij moet het hem niet al te kwalijk nemen ! Het zou heel anders gegaan zijn, als hij beter de inrichting van het huis van Wong Li had gekend ! Het was eenvoudig een noodlottige vergissing, ziet gij ! En een treurige samenloop van omstandigheden ook ! Wong Li viel in zwijm, overmand door de pijn van zijn wonde, en vond daardoor geen gelegenheid,

uitgebreide instructies te geven! En zoo kwam het, dat die arme Bishop, denkende aan het touw te trekken, dat de schuif van de rattenkooi opende, aan het koord trok, hetwelk de geheime deur opende, aan het einde van de gang, waarachter mijn twee vrienden juist stonden, en vruchteloos moeite deden, binnen te dringen! Ziet gij, zij wisten niet, dat het een valdeurtje was! Was dat geen merkwaardig toeval?

Shirley meende te stikken! Zijn gelaat werd eerst aschgrauw, daarna paars, en hij moest steun zoeken bij een van de stoelen.

Hij keek Raffles aan met oogen, die hem bijna uit het hoofd puilden. En vroeg toen nauwelijks hoorbaar:

— En — wat is er toen met Bishop gebeurd? Hoe is het met hem?

— Slecht, heel slecht moet ik vreezen, mijnheer Shirley! antwoordde Raffles op meewarigen toon. Ik heb een helper, die zijn eigen kracht nog niet kent, en maar raak slaat! Intusschen — een goede dokter zal er hem misschien wel kunnen bovenop halen! Hij kwam me nog al taai voor!

Shirley stond daar moeilijk adem te halen, en hij leek plotseling wel tien jaren ouder te zijn geworden!

Kon het zijn, dat de kans zich eindelijk tegen hem ging keeren? Was dit niet het einde? Neen, hij zou zich tot het uiterste verzetten! Alles kon nog niet uitzijn! Bewijzen waren er nog niet tegen hem — als iedereen maar zijn mond hield. Men zou hem hoogstens ontvoering van een minderjarig meisje ten laste kunnen leggen — en die onbeduidende aanklacht zou hij wel weten te ontzenuwen. Hij had machtige en zeer knappe advocaten in zijn dienst! Maar het was nu in de eerste plaats zaak, hier weg te komen, dan zag hij nog wel kans, dien brutalen Brit te laten boeten voor zijn onbeschaamdheid.

Schijnbaar zonder opzet schoof hij zijn zwaar lichaam in de richting van den schoorsteen, en zei op een toon van zelfbeklag:

— Ik moet erkennen, John Raffles, dat jij me ditmaal te slim af bent geweest! Hoe wist je dat het meisje hier was?

— Wel, je hebt het in mijn tegenwoordigheid hard genoeg geschreeuwd! zeide Raffles spottend.

Shirley beet zich op de lippen, en ging voort:

— En nu kom je hier — — — ?

— Een zonderlinge vraag! Natuurlijk kom ik hier om haar nogmaals te bevrijden, en ik dank den hemel, dat ik bijtijds kwam! Dat

in de eerste plaats! En vervolgens kom ik je brandkast eens van binnen bekijken! Die zal wel heel wat bevatten! Je vrienden hebben alles wat zij aan waarde bezaten, moeten afstaan, maar dat is mij niet genoeg! Apropos — de overlevenden zijn in handen van de politie, en spijt me dat ik het zeggen moet! Het geheele huis van Wong Li is op dit oogenblik zoo leeg als een eierschaal, als het kuiken eruitgekropen is! Een treurige afloop, niet waar?

Weer werd het gelaat van Shirley loodkleurig, en hij beefde over zijn geheele zware lichaam, toen hij op schorren toon vroeg:

— En het wijf? Die zwarte Satan?

— Zij leeft, Shirley! antwoordde Raffles, hem strak aanziende. En zij leeft — tot je verderf, wees daar maar zeker van!

Shirley was langzaam nog verder geloopt, en stond nu vlak naast den schoorsteen. Schijnbaar geheel toevallig had hij den vinger gelegd op de uitstekende krul.

En nu schreeuwde hij bulderend van het lachen:

— Tot mijn verderf? Dat zullen wij zien! Je hebt mij nog niet! Zij heeft geen maand meer te leven — en zelfs als zou zij iets durven zeggen, dan zou zij dat alleen voor de rechtbank kunnen doen — en ik zal wel zorgen dat ik onder water blijf, totdat zij naar de hel is gegaan, waar ze thuis hoort! Vaarwel Raffles!

Hij drukte op den knop, en het deurtje flapte open.

Hij wilde er binnen stappen, maar deinsde terug, alsof een giftslang hem gestoken had.

Een man van geweldige lichaamsbouw stond in de gang, zoo groot, dat zijn hoofd niet eens zichtbaar was, en zijn borst niet verder dan tot zijn tweede vestknoop.

Maar zeer zichtbaar was de groote Browning, die door het open deurtje heen op Shirley was gericht.

En eindelijk zag de schurk in, dat zijn uur geslagen had.

Hij wankelde achteruit, strompelde naar de rustbank, en viel er zwaar op neer.

En Raffles zei rustig:

— Het is dus nog geen vaarwel, Shirley, Miss Elena, wees zoo goed, en maak U gereed om heen te gaan! Wij zullen Uw getuigenis waarschijnlijk later noodig hebben! Er is U geen woord ontgaan, van wat hier gesproken is?

— Geen woord! antwoordde het meisje toonloos, Raffles even aanziende met een smartelijken blik in haar mooie oogen, die hem pijn deed.....

New York is heel wat gewend, en verbaast zich niet snel, maar de strafzaak — Shirley baarde toch een geweldig opzien.

Zij die hem niet inderdaad kenden, naar zijn waren aard, hadden hem steeds gehouden voor een schatrijken zakenman, die geregeld de beurs bezocht, en veel aan sport deed.

Shirley trof het niet, want hij kreeg te doen met een rechter van instructie, die de zaken stevig aanpakte, en ondanks de helpers, die hij bij de politie had, zag de toekomst er donker voor hem uit.

Een heel geheimzinnig tintje kreeg de zaak door de verklaringen, die Elena Hovary reeds bij haar eerste verhoor voor den rechter-commissaris had afgelegd. Zij deelde omstandig mede, wat er geschied was, en noemde daarbij den naam van een man, die ook in Amerika langzamerhand een geduchten klank begon te krijgen. Zij zeide dat zij dit mocht doen, omdat hij het zelf haar geraden had en er anders stellig niet aan zou hebben gedacht, omdat hij zich als een echte ridder tot tweemalen toe tegenover haar gedragen had. En haar behoed had voor het afschuwelijk lot, dat haar bedreigde.

Die kostbare getuige was en bleef onvindbaar, en hetzelfde gold voor zijn twee vrienden. Men wist niet anders, dan dat hij groote opruiming had gehouden in de brandkast van Shirley, alvorens die door de politie werd afgehaald, en dat hij de oorzaak was geweest van de vangst van een aantal smokkelaars en bendeleden in de opiumkit van Wong Li.

En de dag van de terechtzitting bracht een sensatie, zelfs voor het verwende publiek van New York merkwaardig te nemen!

Shirley werd binnengeleid, en zijn vele vrienden op de tribune zagen dadelijk aan zijn gezicht, dat hij zijn zekerheid herkregen had. En zij begrepen ook waarom. Er was geen enkele getuige te vinden geweest, die iets tot zijn nadeel had durven zeggen, uitgezonderd Elena — en voor dat onbeduidende gevalletje zou de knappe advocaat aanstonds wel zorgen! Raffles was niet komen opdagen. Het zou met een sisser aflopen!

Loe Bishop lag in het ziekenhuis, zeer langzaam genezend. En hij had reeds herhaaldelijk verklaard, alleen maar een vriend te zijn van Shirley.

Wong Li zweeg in alle talen, evenals zijn bedienden. De Chinees was reeds acht dagen tevoren wegens het houden van een klandestine kit, vrijheidsberoving en andere zaken tot

een langdurige gevangenisstraf veroordeeld — maar hij bleef zwijgen, glimlachend en geheimzinnig.

En toen geschiedde het.

Onder een plotseling ingetreden, doodsche stilte werd een vrouw binnen gedragen in een soort van ziekenstoel, die door twee sterke bodes naar de getuigenbank werd gerold.

De vrouw was zeer mager en uiterst bleek.

Maar bijna nog bleeker werd Shirley, toen hij haar zag, want die vrouw was Daisy Mayflower.

Haar gloeiende, zwarte oogen gingen het eerst naar Jane Collins, die eveneens in de bank der getuigen zat, en een trieste glimlach krulde voor een oogenblik haar bloedlooze lippen, en toen vestigde zij ze strak op den beklagde.

Maar zegevierend was de glimlach, die speelde om den mond van den Openbaren aanklager, die wel wist, hoe men in zulke zaken zijn laatsten troef moet uitspelen!

Na de gebruikelijke formaliteiten begon het verhoor, en tenslotte sprak Daisy alleen, met een zwakke stem, altijd maar den beklagde aanzierende.

En haar verklaring verpletterde hem, langzaam maar zeker, als onder een looden last.

Zijn hoofd viel hoe langer hoe dieper op zijn borst. Zijn tint werd aschgrauw. Al zijn misdaden, zijn leiderschap, zijn positie bij de bende werden aan den dag gebracht, medoogenloods verraden — zijn diefstallen, zijn moorden. De namen van medeplichtige politieinspecteurs werden genoemd.

De advocaat van den beklagde poogde vruchteloos dien eentonigen, beschuldigenden woordenstroom te stuiten.

Als een scherp mes drongen de woorden van de stervende vrouw in de geesten en de harten van de jurieleden.

En toen Shirley voor een kort oogenblik zijn groot hoofd ophief, las hij op die harde gezichten zijn vonnis zoo duidelijk, alsof het luide werd uitgeroepen.

Maar de „Groote Meester” was te laf om het af te wachten!

Toen eindelijk de vrouw zweeg, en uitgeput achterover leunde, stond hij op, haalde snel iets uit zijn vestzakje, stak het in den mond, lachte luid, en zeide een paar malen snel achter elkaar:

— Het is waar! Het is alles waar, alles waar!

Toen viel hij als het ware krimpens dubbel over het schot voor zijn bank, en hij was al dood, toen de ijlings geroepen dokter zich over hem heen boog.

De volgende aflevering bevat:

In de macht der „Raven”

20 Cigaretten.

10 Cigaretten.

DUBEC No. 4

zonder
Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec-Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHE TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWĒ ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N.V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885